



Illustration: Mads Simonsen

## FRA DE FATTIGE TIL DE RIGE

**Det er ikke kun de mange tusinde arbejdsløse i Danmark – eller snese af millioner globalt – der betaler for krisen.**

En 'gennemsnitsarbejder' i Danmark vil miste over halvdelen af sin løn, hvis hun eller han bliver arbejdsløs. Globalt er omkring halvdelen af alle arbejdere helt uden socialt sikkerhedsnet ved arbejdsløshed.

De arbejdsløse er nogle af dem, der bliver hårdest og mest direkte ramt af krisen.

Men resten af os bliver også ramt – endda på flere måder.

### Usikkerhed

For det første er alene truslen om arbejdsløshed med til at forringe arbejdsmiljøet på en arbejdsplads.

En undersøgelse blandt medlemmer af fagforbundet 3F viser, at godt hver fjerde føler sig mere stresset end tidligere. Mange melder om, at der er flere konflikter på jobbet end tidligere. Fok bliver nervøse, flere får søvnbesvær og hovedpine, og sygefraværet stiger.

Denne usikkerhed og den direkte trussel om fyringer har arbejdsgiverne tænkt sig at udnytte til at presse lønnen.

Til Ugebrevet A4 siger Kim Graugaard, viceadministrerende direktør i Dansk Industri, at han tror på flest nulløsninger ved de kommende lønforhandlinger. Samtidig er han dog ret sikker på, at vi vil se et voksende antal aftaler om lønnedgang.

Arbejdsgiverne bruger krisen til aktiv omfordeling – fra fattig til rig.

### Fogh

De største omfordelinger står Fogh-regeringen imidlertid for. De har gennemført en skattereform, som „sænker skatten på den sidst tjente krone“. Det er den krone, som langt de fleste arbejdere ikke kommer til at tjene, nemlig nr. 400.000 og opad.

Skattereformen er aktiv omfordeling – fra fattig til rig.

En endnu større omfordeling er den 100 milliarder kroner store Bankpakke 2 – som kun Enhedslisten stemte imod.

Endnu mere aktiv omfordeling – fra fattig til rig.

### Alternativ

Den enorme bankpakke skaffer ikke flere jobs. I stedet for at kaste endnu flere penge ned i bankernes sorte hul, burde de være investeret aktivt.

Der er behov for store investeringer i klima-forbedringer. Masser af skoler, hospitaler, plejehjem og daginstitutioner har både behov for mere personale og bedre bygninger.

Hvis fx staten investerede i klimaforbedringer ved at ansætte 100.000 mennesker til 350.000 kr. om året, så ville udgiften være 35 milliarder. Lægger vi et tilsvarende beløb til i materialeudgifter, så er vi stadig langt under det, som Bankpakke 2 har kostet.

Den slags investeringer ville skabe både reelle og nyttige arbejdspladser.

### Protest

Foghs krisepolitik skal møde mere modstand. Derfor er det positivt, at LO i Nordvestjylland 23 februar samlede en demonstration på 200 i Holstebro med krav om at sikre beskæftigelsen.

Endnu mere positivt er det at de studerende vandt kampen mod SU-forringelser.

Fagligt Ansvar har fulgt op med en opfordring om at gøre 15. maj til landsdækkende fælles aktionsdag for beskæftigelse, velfærd og klima.

Det er gode første skridt til at opbygge modstand mod Foghs krisepolitik. Så vi kan få en helt anden omfordeling: Fra rig til fattig.

## KLIMATOPMØDE I KØBENHAVN

Alle, der bekymrer sig om den globale opvarmning, har øjnene stift rettet mod klimatopmødet i København til december. Læs mere om topmødet, få fakta om protesterne og meget mere.

Læs side 8 & 9



## BANDEKRIG - ER MERE POLITI SVARET?

Den 12. marts havde Internationale Socialister/ISU i København inviteret til debat om den såkaldte bandekrig. Charlie Lywood, socialist, mangeårig SSP-konsulent og uddannet kriminolog, indledte debatten.

Læs mere på side 12



## FRA KOLD TIL VARM KRIG

I starten af april fejrer NATO sit 60-års jubilæum med et topmøde i Strasbourg. På topmødet skal der vedtages en ny strategi for Afghanistan, hvor USA og NATO er kørt helt fast.

Læs mere på side 10





Den 25. marts træffer højesteret sin afgørelse i sagen om Fighters+Lovers. 7 aktivister fra Fighters+Lovers er tiltalt efter terrorlovgivningen, for at have støttet frihedsbevægelserne FARC (Columbia) og PFLP (Palæstina) økonomisk. På billedet ses Fighters+Lovers i aktion ved Christiansborg. (Foto: Svend Espensen)

# Sri Lanka – nationalismens blindgyde

Sri Lankas hærs offensiv for at erobre landområder, der hidtil har været under kontrol af De tamilske Tigre (Liberation Tigers of Tamil Eelam – LTTE), nærmer sig sin afslutning. Det har drevet tusinder af civile på flugt til en lille enklave på nordøstkysten.

Dette er afslutningen på præsident Mahinda Rajapaksas „voldelige løsning“ på den borgerkrig, som har fundet sted siden 1983. Han afviste forsøg på at finde en forhandlingsløsning og satte i stedet udgifterne til militær i vejret.

Konflikten mellem Sri Lankas regering og LTTE har sine rødder i det britiske kolonistyre. Dengang udgjorde de buddhistiske singalesere flertallet af befolkningen, mens mindretallet var hinduistiske eller muslimske tamiler i den nordlige del af landet. Som sædvanlig fandt kolonimagten en del af sine embedsmænd blandt mindretallet, i dette tilfælde tamilerne. Efter uafhængigheden i 1948 overtog singalesisk dominerede partier regeringsmagten, og de nægtede at give tamilerne fulde borgerrettigheder. Her begyndte årtiers diskrimination.

I løbet af den voldelige periode, som startede i 1977, har LTTE fysisk udryddet andre radikale tamilske grupper. De autoritære og militaristiske metoder, som har gjort det muligt for LTTE at rette en række alvorlige angreb mod regeringen gennem årene, er nu blevet deres undergang.

LTTE-ledelsens enerådige natur har gjort det muligt for regeringen at lokke en række utilfredse militærfolk til at desertere og dermed svække LTTE. Hæren har også modtaget en stor mængde nye våben af Rajapaksa, men har også taget nye taktikker i brug. Hæren er begyndt at anvende guerilla-taktik og bruge små grupper på 4-8 mand til at infiltrere LTTE og skabe uro, inden hæren sætter det tunge artilleri ind.

I denne form for borgerkrig ville den eneste mulige militære løsning have været at besejre hæren på slagmarken, marchere ind i hovedstaden Colombo og dér diktere en fredsløsning. LTTE har aldrig været i stand til dette og har i stedet forsøgt at samle støtte fra politikere i den indiske delstat Tamil Nadu. Ikke overraskende har opportunistiske lokalpolitikere i delstaten misbrugt LTTE til at sikre sig selv stemmer, men har intet leveret til gengæld.

Den nuværende situation er mere farlig, end den ser ud til. Ødelæggelserne og det høje antal døde vil ikke blot betyde en periode med undertrykkelse og måske etnisk udrensning af tamiler i Sri Lanka. Rajapaksa kom til magten i spidsen for en ultranationalistisk koalition, som har hævet den singalesisk-buddhistiske nationalismes banner til nye højder.

Partier i denne koalition taler nu om Sri Lanka som singalesernes land – alle andre er „gæster“ på øen. De mener, at Sri Lanka er omgivet af fjender – ikke blot hinduer, men også muslimer og kristne. Det betyder, at ikke



Sri Lankas hær har sat de tamilske tigre under pres

blot tamilerne står for skud – de store muslimske og kristne mindretal er de næste mål.

Sejren over LTTE betyder ikke, at konflikten er slut, men snarere at en ny omgang racistiske angreb på mindretal kan tage sin begyndelse. Om nogle måneder er der parlamentsvalg i Indien, hvor den kommende regering vil være afhængig af opbakning fra et af de store partier i Tamil Nadu. Dette øger risikoen for en indisk militær intervention, hvis Sri Lankas tamiler udsættes for etnisk udrensning.

Dette roderi viser nødvendigheden af

socialistisk politik. Det tragiske er, at Sri Lanka engang har haft både et kommunistisk og et trotskistisk masseparti. De blev begge fanget i parlamentariske manøvrer og forsøg på at øve indflydelse på „progressive“ regeringer og endte med at blive marginaliseret. Det maoistiske JVP parti kollapsede i ultranationalistiske udskjelser, og LTTE, som har bundet sig til tamilsk nationalisme, har aldrig forsøgt sig med appeller til arbejderklassen i Sri Lanka. Deres politik endte i en blindgyde.



Det mener vi:

# DET ER SYSTEMETS SKYLD

## Den såkaldte bandekrig er kommet meget belejligt for Fogh-regeringen.

I januar og februar var det fyringer, en upopulær skattereform og den galopperende krise, der trak overskrifter i medierne. Det er store, reelle problemer, som regeringen kun har upopulære løsninger på.

Bandekrigen ændrede alt dette. Nu kunne Brian Mikkelsen kræve hårdere straffe og mere politi. Pia Kjærsgård kunne igen give indvandrere og muslimer skylden for alt ondt.

Bandekrigen er også et seriøst problem for de få det er gået ud over. Men som samfundsproblem er det langt fra på samme niveau som arbejdsløshed og krise.

## Syndebukke

Selv om årsagerne til og løsningerne på 'bandekrigen' er komplekse, så har de borgerlige i mange år haft de samme standardsvar: Mere politi, hårdere straffe – fjern disse udskud, som er „udenfor pædagogisk rækkevidde“.

Bandemedlemmer og især „indvandrerbander“ er blevet de syndebukke, der kan få alle andre problemer til at forsvinde.

Retorikken omkring bandekrigen er ikke ny. Flygtninge og indvandrere møder den hver dag: Hvis du ikke har arbejde er det din egen skyld. Hvis du møder racisme, så er det nok fordi du ikke vil lade dig integrere.

## Individ og samfund

De borgerlige forsøger som altid at gøre samfundsproblemer til individets ansvar.

Det rammer ikke kun indvandrere og flygtninge. Det rammer også uddannelsessøgende, som har svært ved at gennemføre en uddannelse i et nedskæringsramt og markedsgjort uddannelsessystem. De skal bare tage sig sammen.

Det rammer offentligt ansatte, som har dårlig samvittighed over ikke at kunne udføre deres arbejde ordentligt, fordi der er for få hænder til for mange opgaver.

Det rammer arbejdsløse, som konstant skal bevise, at de står til rådighed.

Alt sammen er det deres egen skyld, og systemet bruger enhver mulighed for give den enkelte dårlig samvittighed over for de umulige situationer, de står i.

## Nej og ja

Krisen betyder, at disse ting enten kan blive

meget værre. Eller den kan betyde, at vi begynder at sige nej og ja.

Nej til at have dårlig samvittighed over ting, vi ikke har kontrol over. Og ja til at slås for, at vi får kontrol.

Nej til at gøre andre til syndebukke for et system, der ikke virker. Og ja til i fælles at kræve forandring og fællesskab.

Nej til at betale for *deres* krise. Og ja til at slås mod fyringer, nedskæringer og krisepolitik.

## Solidaritet

Vi ved fra tidligere kriser, at magthaverne kan splitte os med deres syndebukke-politik. At racisme og det der er værre kan vokse frem. At solidariteten kan nedbrydes.

Men historien fortæller os også, at solidaritet kan bekæmpe racisme og kønsdiskrimination. At fælles kamp kan sikre bedre velfærd. At vi kan slås sammen på tværs af køn, etnicitet, alder og de mange andre skel, systemet bruger til at svække vores solidaritet.

Set i det lys er det ikke sikkert, at Brian Mikkelsens politistat og Pia Kjærsgårds racisme har vundet bandekrigen. Det kan lige så vel være, at solidariteten på Nørrebro har

vundet.

Det er ikke afgjort endnu. Men det fortæller os, at der er andre og langt bedre svar på samfundsmæssige problemer end syndebukke, politi og racisme.

Lad os bruge denne erkendelse til at placere ansvaret for krise, krig og racisme, hvor det hører hjemme: Det er systemets skyld – og vi vil bekæmpe det.

## Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialister  
Ungdom, Poste restante, H C Ørstedvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk  
www.socialister.dk  
Tryk: Trykcentralen  
Ansv.: Jørn Andersen  
Red. afsluttet den 17. marts 2009  
ISSN 1600-2687

# BLIV MEDLEM AF IS/U

## Hvad enten vi snakker krise, krig eller klimakamp, så er der to ting, der kan gøre, at vi har bedre chancer for at vinde.

Den ene er, at flere bliver aktive og protesterer – at bevægelserne vokser.

Den anden er, at der bliver flere organiserede socialister, så kampen kan blive skarp og anti-kapitalistisk. Hvis den gør det, så er der også større chance for, at flere bliver aktive. Så flere organiserede socialister er godt for begge dele.

Nu er det så heldigt, at **Internationale Socialister IS/U** netop er i gang med vores årlige medlemskampagne.

Det er vi både for at blive flere aktive, organiserede socialister, men også fordi vi får tilskud fra tipsmidlerne i forhold til hvor mange medlemmer vi har, som er under 30.

## 3 tilbud

Det koster 75 kr. om året at blive medlem af IS/U. Som medlem af ISU modtager man automatisk **Socialistisk Arbejderavis** en gang om måneden. (Hint: Faktisk er det den billigste måde at få avisen på!)

Så uanset om du vil være aktiv eller ej, har vi et tilbud til dig:

1. Hvis du vil være aktiv, så skynd dig at kontakte os. Vi har brug for mange flere.

2. Hvis du ikke vil være aktiv, men blot støtte os, få avisen og være med til, at tipstilskuddene ikke kun går til unge konservative eller det der er værre, så meld dig straks ind.

3. Hvis du ikke vil være medlem, men gerne have avisen, så tegn et abonnement. Det koster 100 kr. for et halvt år (6 numre) og 150 kr. for et år (12 numre).

Du kan selvfølgelig være med, uanset om du er over eller under 30. Men det er kun medlemmer under 30, som tæller

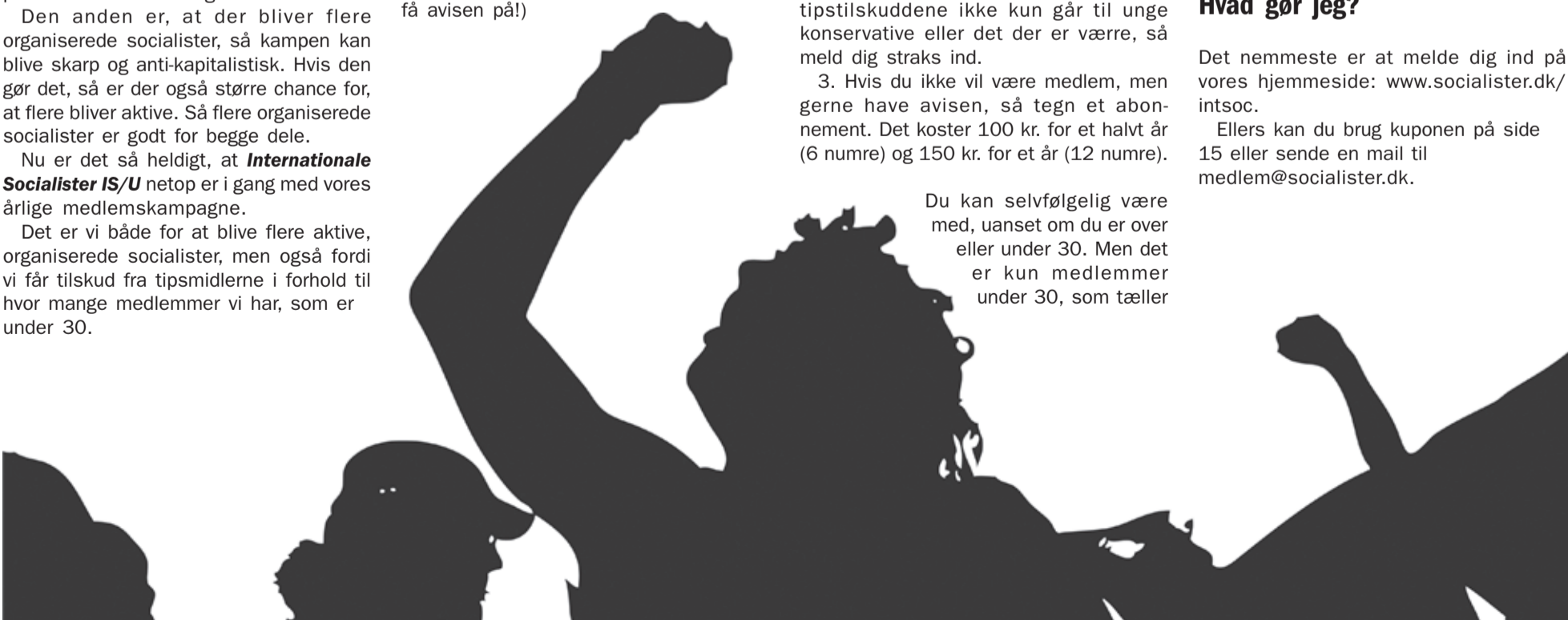
med i tilskudsberegningen fra tipsmidlerne.

Derfor: Hvis du kender nogen under 30, som vil støtte os, så spred budskabet. Vi skal have 350 medlemmer, og deadline er inden udgangen af april.

## Hvad gør jeg?

Det nemmeste er at melde dig ind på vores hjemmeside: [www.socialister.dk/intsoc](http://www.socialister.dk/intsoc).

Ellers kan du brug kuponen på side 15 eller sende en mail til [medlem@socialister.dk](mailto:medlem@socialister.dk).



## Krisen presser lønnen

Over halvdelen – 54 pct – af danske lønmodtagere med arbejde er parate til at gå mindst fem procent ned i løn, hvis alternativet er en fyring, skriver Ugebrevet A4. 26 procent er endda villige til at acceptere en lønnedgang på mindst 10 procent.

Men i samme undersøgelse siger 57 pct., at det er meningsløst at gå ned i løn, „fordi dansk erhvervsliv ikke kan konkurrere på løn“.

Det er både et deprimerende og et opmuntrende resultat.

Deprimerende, fordi folk i deres hverdag føler sig presset til at acceptere lønnedgang som et mindre onde, når fyresedlen hænger over hovedet – men opmuntrende, fordi folk ikke synes det er i orden.

### Hjælper ikke

Men al erfaring siger, at lønnedgang ikke hjælper med at fastholde arbejdspladser. Det sidste eksempel er SAS, hvor piloterne sidste år gik ned i løn for at bevare arbejdspladser. For nylig fik vi så meddelelsen om, at SAS ville fyre 3.000 ansatte.

For den enkelte er det forståeligt, at det er bedre at fortsætte i jobbet mod en lønnedgang på nogle pct. Alternativet, at blive arbejdsløs, betyder for en gennemsnitsarbejder, at man mister over halvdelen af lønnen.

Problemet er bare, at hvis man på en arbejdsplads - eller i et alnd - accepterer at gå ned i løn, så presser det lønnen på andre arbejdspladser (eller i andre lande).

Det kan så nemt betyde, at når man nogle måneder senere bliver fyret, så skal man ud at søge arbejde hos virksomheder, hvor man selv har været med til at presse lønnen ned.

### Irland

I Irland er lønnedgang ikke undtagelsen, men reglen. Både offentligt og privat ansatte er på kort tid gået 5-10 pct. ned i løn.

Irland er lige nu langt hårdere ramt af krisen end fx Danmark. Men med den fart ledigheden stiger i øjeblikket, vil vi se endnu mere pres på lønnen.

Det eneste modsvar mod lønpresset er kollektiv modstand.

Lønpresset er størst inden for minimal-lønsområdet. Et passende modsvar kunne være at kræve mindstelønnen kraftigt sat op ved overenskomstforhandlingerne.



# 3F: Ledigheden eksploderer

„Arbejdspladser falder som fluer i yderområderne - også kendt som „Den rådne banan“. Fra juli til januar er ledigheden her steget med 140 procent.“

Sådan skriver fagforbundet 3F på deres hjemmeside den 18. februar. Til sammenligning er den i København, Århus, Odense og Aalborg „kun“ vokset med 91 procent.

Det er voldsomme tal. Når mellemstore firmaer som fx Hirtshals Mejeri (Arla) fyrer 44 ud af 76 ansatte eller Jensen Denmark på Bornholm fyrer over 100 ud af 358 ansatte, så er det noget, der kan mærkes i mindre byer.

Endnu værre er det, når store firmaer som Danfoss eller B&O fyrer endnu flere. På kort tid kan det trække mange andre mindre virksomheder med sig i lokal-

området og fjerne det økonomiske grundlag, så udsigten til at få et nyt job er meget lille.

Næstved: Hver femte 3F'er arbejdsløs

3F i Næstved er et af de steder, der er hårdt ramt. I oktober havde afdelingen cirka 200 ledige. Nu er tallet oppe på omkring 720. Det er næsten hver femte.

„Første marts kom der så mange nyledige ind i afdelingen, at folk sad i lange køer, og vi måtte bruge frokoststuen som ventenum,“ fortæller faglig sekretær Ole Jakobsen. „Det virker næsten, som om det hele er ved at lukke ned“.

### Også storbyerne

Men fyringerne er langt fra begrænset til yderområderne.

Faktisk er der fyret endnu flere i storbyerne (4.195) end i de yderområder, som 3F opregner (2.955). Og alt tyder på, at det kun er begyndelsen.

De fyringer og reduktioner, som fx SAS (3.000), TDC (900), Aalborg Portland (130) og mange flere gennemfører, rammer i lige så høj grad de store byer. Mange af dem er endnu ikke med i statistikken pga. opsigelsesvarsler.

Over 2.000 flere arbejdsløse pr. måned  
I 3F er ledigheden steget med 2.000 til 2.500 pr. måned de seneste 4 måneder.

I starten af marts var der alene i 3F knapt 30.000 arbejdsløse. Det svarer til, at godt 11 pct. af 3Fs medlemmer var uden arbejde.

I 3F vurderer man, at 100.000 medlemmer af 3F i år vil blive ramt af ledighed i kortere eller længere tid. I 2008 var tallet 51.000.

## USA: 5 mill. flere arbejdsløse på et år

For tredje måned i træk stillede over en halv million amerikanere i februar op i arbejdsløshedskøen.

I februar steg den sæsonkorrigerede ledighed med 850.000 svarende til 8,1 pct. Det er mere end 5 millioner flere end for et år siden.

Det faktiske arbejdsløshedstal var ved udgangen af februar på 13,7 millioner. Heraf har 2,9 mill. været arbejdsløse i mere end et halvt år (1,6 mill. flere end for et år siden).

Arbejdsløsheden fortsætter med at ramme alle brancher.

### Storbritannien

I Storbritannien forudsagde Det britiske Handelskammer for nylig, at der vil være 3,2 millioner arbejdsløse i anden halvdel af 2009.

Det svarer til, at hver tiende kan se frem til arbejdsløshed i efteråret.

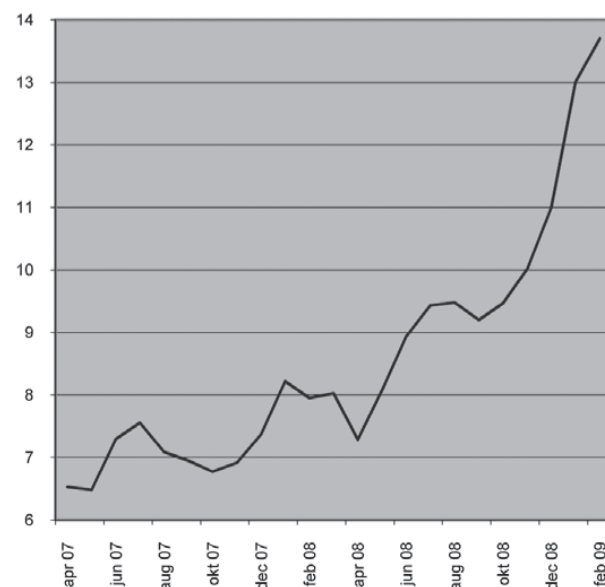
### Globalt

ILO – FN's arbejdsorganisation – forudsagde i januar, at arbejdsløsheden på verdensplan i 2009 vil stige mellem 18 og 30 millioner i forhold til 2007. Og mere end 50 millioner, hvis situationen fortsætter med at forværres.

Den største stigning i arbejdsløsheden finder sted i de udviklede lande som fx USA og EU.

ILO forudsagde desuden, at antallet af arbejdere, som tjener under 2 dollars om dagen, vil stige til 1,4 milliarder – eller 45 pct. af alle arbejdere.

Arbejdsløse USA (mill.)





# Kampen mod nazismen

## - erfaringer fra 90-erne

Utallige gange indenfor de sidste par år har nazisterne i Århus – med rekrutteringsbasis i den højreekstremistiske fanklub White Pride – manifesteret sig med voldelige overfald og evnet at vokse medlemsmæssigt. I dag er de en reel voldelig trussel for indvandrere og aktive på venstrefløjen. Og alle ved – eller burde vide – at nazismen og fascismens mål er fjernelse af demokrati og ytringsfrihed, brutal vold og undertrykkelse og smadring af enhver form for arbejderbevægelse.

I 90-erne – efter Berlin-murens fald – begyndte nazisterne igen at stikke snuden frem. Forvirringen og skuffelsen over såvel „socialismens fallit“ i Sovjetunionen som den sejrende kapitalismes mangel på demokrati, velfærd og en fredelig verdensorden gav grobund for det ekstreme højre igen – også herhjemme.

### Bombeattentat

I 1992 blev Internationale Socialisters kontor bomberamt, og socialist og antiracist Henrik Christensen blev dræbt. Bomber og terrordrab var nu også den uhyggelige virkelighed herhjemme. 15.000 mennesker deltog i demonstrations mindehøjtidligheden under slogans som „Aldrig mere nazisme“ og „Duk dig ikke – duk op!“

Netop det sidste slogan blev et nøgleord i den succesrige modstand og smadring af nazisterne, som blev opbygget op gennem 90-erne. Gennem massemobilisering blev vreden mod nazisterne vendt til aktiv modstand, og nazisterne mistede den selvtilid, de ellers ville have brugt til at angribe især indvandrere.

Eksemplerne herpå er mange, som er gode at lære af i dag.

Da nazisterne i august 1995 ville fejre nazibødlen Rudolf Hess' dødsdag med en international demonstration i Roskilde, blev de smidt ud af byen.

Det var almindelige mennesker i Roskilde, som jagede nazisterne på flugt, selvom politiet forsøgte at forhindre det. Politiet havde hele dagen brugt alle sine kræfter på at beskytte nazisternes march.



En fredelig anti-nazistisk demonstration blev angrebet med hunde og tåregas, mens nazisterne fik lov at slå folk ned og kaste med sten og flasker, uden at politiet greb ind.

Havde alle i Roskilde fulgt borgmesterens råd om at blive indendørs og forholde sig i ro, ville marchen være gennemført. Nazisternes selvtilid ville være vokset, og de ville opmuntret have arrangeret flere hærgende marcher.

### Smidt ud

Effekten var det modsatte, fordi nazisterne blev smidt ud. Det knækkede deres selvtilid, og siden har nazisterne ikke turdet demonstrere offentligt.

I Kollund og Kværns i Sønderjylland var det de almindelige indbyggere, der gennem et par måneders demonstrationer, borgermøder og underskriftindsamling i efteråret 1994 fordrev nazisterne fra området.

Havde indbyggerne i Kværns og Kollund ikke smidt dem ud, ville de have været i stand til at producere og sprede mere nazi-propaganda og tiltrække flere medlemmer.

Et par år efter gentog beboerne i Nørresundby med succes den antinazistiske kamp og tvang nazisterne ud af deres „højborg“, Skansen.

### Aktivitet nedefra

De metoder og handlinger som benyttes i dag er de samme som i 90-erne. Gennem deltagelse i hooliganmiljøet omkring visse superligaklubber samt gennem vold og terror opbygger de deres organisationer og tiltrækker ikke mindst unge frustrerede mænd. De marcherer og organiserer 'tæskehold', der kan tage sig af politiske modstandere og uønskede elementer i det hele taget, såsom indvandrere, homoseksuelle, anti-racistiske aktivister osv.

Nazisterne får desuden lettere spil, når politikere raser mod indvandrere og fx som

landets justitsminister taler om, at visse unge er „uden for pædagogisk rækkevidde“. Den slags udtalelser gør faktisk indvandrere umenneskelige og baner vejen for, at det er acceptabelt at overfalde dem.

Det er afgørende, at nazisterne bliver mødt med kompromisløs modstand. Det er nødvendigt at begrænse deres ytringsfrihed, netop fordi de arbejder imod demokrati og ytringsfrihed, både på langt sigt, men i høj grad også nu og her, i og med at de med deres tæskehold og terrormetoder forsøger at lukke munden på deres modstandere.

Dette kan ikke gøres med forbud, men kræver, at de bliver mødt af modstand, der bygger på aktivitet og massemobilisering.

Samtidig med at man konsekvent konfronterer nazisterne og fascisterne, er det også vigtigt at have øje for, hvad det er, der kan fjerne grundlaget for, at de overhovedet kan vokse frem.

Henrik Christensen gav en god forklaring herpå i sin sidste artikel:

„Der findes nemlig kun en virkelig effektiv medicin mod racismen, som samtidig kan gøre noget ved de dårlige sociale forhold: Hæv dagpengesatserne og bistandshjælpen, så folk kan leve et ordentligt liv, og ikke behøver at finde syndebukke for deres egen elendige økonomiske situation. Byg flere boliger, så folk ikke skal slås om de få, der er. Byg flere daginstitutioner, stop skolenedlæggelserne og nedskæringerne i den offentlige sektor.“

Og måden at gøre det på er gennem aktivitet nedefra. Anti-racister og fagforeningsaktivister, politiske partier, fagforeninger og uddannelsesorganisationer, sociale bevægelser og enkelt personer må gå sammen på gaden og demonstrere mod nazisterne – hver gang de stikker deres voldelige hoveder frem, og samtidig finde sammen i kampen for en bedre velfærd, mod den udstødning, fascisterne kan rekruttere ud fra, og som også konstant udnyttes af de parlamentariske populistere til at hetze minoriteter.

HANS ERIK MADSEN

## Århus

# Forstærk kampen mod nazisterne

Der er både gode og dårlige nyheder fra kampen mod nazisterne i Århus.

### Politik og bold – uden racisme og vold

Ca. 500 deltog i den anti-nazistiske demonstration 1. marts, som LO-fagforeninger, spillere, fanklubber m.fl. havde indkaldt ved superligaens forårspremiere.

Det er et vigtigt skridt fremad. Fagforeningernes initiativ viser, at det kan lade sig gøre at nå ud i langt bredere kredse end hidtil. Og så var det endda *ekstremt* dårligt opreklameret.

Men det var ikke en rent positiv oplevelse: En håndfuld nazister blandede sig uhindret i demonstrationen og fotograferede demonstranter.

Hvis man ikke er i stand til at smide

nazister ud af en anti-nazistisk demonstration, så er det svært at se, hvordan man kan smide nazisterne ud af det offentlige rum i Århus.

Desuden var det beskæmmende, at den officielle AGF-fanklub udsendte en pressemeddelelse med overskriften „Røde Faner – nej tak“ – frem for at bakke helhjertet op bag demonstrationen.

### VU møder nazi-Johnny

16. februar havde Venstres Ungdom inviteret nazileder Johnny Hansen til at debattere de politiske fremtidsperspektiver.

Mange, selv Venstres byrådsgruppe, havde taget afstand fra mødet, og der har været en løbende debat i lokalpressen over flere uger.

Omkring 100 demonstrerede uden for

mødet – stor ros til dem og til SUE, som tog initiativet.

Men der burde have været langt flere. VU-mødet har været annonceret i god tid, så hvis venstrefløj og fagbevægelse havde kendt deres besøgelsestid, kunne protesten have været langt mere massiv. Måske kunne man endda have skræmt VU fra at gennemføre mødet.

### ARN, hvorhen?

ARN, Anti-Racistisk Netværk i Århus, bærer en stor del af ansvaret for, at nazi-Johnny fik en talerstol.

Et flertal i ARN ønskede *ikke* et protestarrangement mod mødet, men ville nøjes med at tage afstand via pressemeddelelser o.l.

Her var alle tiders chance for at samle

breddet til en protest, med Führer-Johnny som alles hade-objekt. I stedet vælger man ... at udsende pressemeddelelser.

Det er nødvendigt med en langt mere aktivistisk anti-racistisk bevægelse i Århus. Hundreder af uddannelsessøgende, fagforeningsfolk og andre århusianere vil gerne være med, hvis initiativet er troværdigt.

LOs og venstrefløjens demonstrationer viser, at mange ønsker at stoppe nazisternes fremgang. I fællesskab kan man komme langt over de 5-700 demonstranter, de hver især har kunnet samle.

Kort efter protesten ved VU-mødet blev Enhedslistens og KPs lokaler udsat for graffiti-hærværk. Det – og de mange overfald – vil fortsætte, hvis ikke anti-racisterne i Århus skifter kurs.

JØRN ANDERSEN



## Serie: Fra bevægelse til revolution

# Behovet for demokrati i kampens hjerte

I den tredje del af vores serie viser Colin Barker, hvordan massedeltagelse er afgørende i kampen for at skabe et nyt samfund. Det ligger centralt i projektet om en socialistisk revolution, at de arbejdende skal styre alle dele af samfundet og udvikle deres egne demokratiske organisationer som en ny form for magt.

Realisering af denne idé synes at være langt væk.

Men alligevel finder vi spirer til den måde, vi organiserer vores egne bevægelser på og i den måde, hvorpå folk organiserer deres egne materielle og sociale nødvendigheder under folkelige oprør.

Sejr eller nederlag i strejkekampe afhænger delvist af, hvordan disse kampe føres.

Levende, demokratiske strejkekomitéer, der involverer så mange arbejdere som muligt i at forme strejkens udvikling, er mere effektive end en topstyret organisationering.

Demokratiske strukturer fremmer en højere grad af forpligtelse og ansvarlighed. De giver arbejderne flere muligheder for nye erfaringer og den følelse af personlig og kollektiv udvikling, som disse skaber.

Ved selv at gøre det lærer flere arbejdere, hvordan kampen føres, at tale offentligt, at vise lederskab – og at lære af fejltagelser.

Bureaukratisk ledede strejker – herunder massestrejker – udelukker arbejdere fra at forme deres egen kamp.

Arbejderdemokrati er ikke bare et mål, der ligger i fremtiden. Det må være en levende del af den umiddelbare kamp. Som sådan er den en bro til fremtiden.

Endnu mere betydningsfulde er de kampe, hvor arbejdere lærer at slå sig sammen med andre grupper ved at oprette strejkekomitéer og lignende organer, der forbinder forskellige arbejdspladser.

Under 1995-strejkerne oprettede franske jernbanearbejdere, postarbejdere m.fl. såkaldte koordinationerkomitéer, hvor de mødtes for at samle deres erfaringer og diskutere fælles strategier.

Det var et virkeligt fremskridt i forhold til de franske strejker i 1968, hvor fagforeningsmaskineriet holdt dem isolerede fra hinanden.

Endnu et udviklingstrin bliver nået, når koordinerende organer samler arbejdere fra alle sektorer for at afgøre politikken, organisere fælles forhandlinger og forbinde alle arbejderklassens styrker.

Et eksempel var det polske fagforbund Solidarnosc (1980-81), der blev grundlagt som en sammenslutning af strejkekomitéer på tværs af fabrikker. Snart omfattede forbundet ti millioner arbejdere.

I massebevægelser opstår der også andre spørgsmål om kontrol. Ofte lægges der ikke meget mærke til disse aspekter, men de er afgørende.

Det bliver en nødvendighed at organisere fødevarerforsyning til de strejkende og deres familier. Denne nødvendighed inddrager nye grupper af folk.

Det giver massestrejken en ny dimension, når man overtager forsyningen af fødevarer i en by eller en hel region – nogle gange ved at knytte bånd til lokale bønder og lastvognschauffører.

Når arbejdspladser besættes, må arbejdere udvikle deres egne sikkerhedssystemer.

At få fat på trykkeudstyr for at udgive egne nyhedsbreve og nogle gange egne aviser er en begyndelse til at udfordre det kapitalistiske mediemonopol.

På Gdansk-skibsværftet i Polen tog strejkekomitéen kontrol over højtaleranlægget. De brugte det til at udsende deres forhandlinger med regimet, men også til at give en stemme til arbejderes digte og holdninger.

I Argentina har arbejdere overtaget lukkede fabrikker og startet dem op igen under arbejderkontrol.

Betydningen af alle sådanne udviklinger, i sammenhæng med massekampe, er det udsyn, de begynder at åbne op for. De er de tidlige prøver på den faktiske udøvelse af arbejderklassens magt over produktions- og distributionsmidlerne.

Jo mere de udvikler sig, og jo større antal mennesker, de involverer, des mere kan den virkelige, praktiske selvtillid vokse.

Den periode i den russiske revolution, der lå mellem februar- og oktoberrevolutionen, var karakteriseret ved „dobbeltmagt“. Sådanne perioder vil opstå i enhver virkelig folkelig revolution.

Dobbeltmagt har en dobbelt betydning.

På den ene side er det en situation, hvor folkelige organisationer konkurrerer med den kapitalistiske stats resterende strukturer om kontrollen med samfundet.

På den anden side må de folkelige organisationer, hvis de vil nå til en revolutionær omvæltning af den kapitalistiske magt, udvide deres relationer med samfundets store flertal betragteligt.

En opbygning af arbejderklassens kontrol over flere og flere aspekter af livet, og dermed en massiv udvidelse af demokratisk organisationering, involverer en kreativ ekspansion af kollektiv selvorganisation og selv sikkerhed.

Idéen om arbejdermagt begynder at slå rødder i folks liv.

Så forudsætningerne for en socialistisk revolution bliver skabt netop gennem massekampens proces.

Oversat fra *Socialist Worker* (UK) nr. 2073, 20. oktober 2007

## Nyliberalisme i Danmark

# Er ny ideologisk venstrefløj på vej?

**Bogen *Dansk Nyliberalisme* er et vellykket forsøg på en kritik af nyliberalismen. Liberalisme betyder frihed, i nyliberalismen er friheden til at agere på markedet den eneste vigtige frihed.**

Siden begyndelsen af 80'erne har nyliberalismen været afgørende for samfundsudviklingen. I den offentlige sektor har konsekvensen været udlicitering og kommerialisering. Derudover har nyliberalismen betydet liberalisering af udenrigshandlen og af kapitalbevægelserne. Nyliberalismen er blevet accepteret langt ind på venstrefløjen, derfor er denne kritik yderst velkommen.

Det nye i nyliberalismen er erkendelsen af eksistensen af en omfattende offentlig sektor. Derfor er et væsentligt element i nyliberalismen at gennemføre reformer, der tvinger den offentlige sektor til at fungere, ikke som et alternativ til markedet, men som en del af markedet, der tilfældigvis er ejet af stat eller kommune. Nogle af de nyliberale tiltag er:

1. Mere kontrol pga. af manglende tillid til ansatte. Der betyder, at tiden bruges på at bevise, at arbejdet er udført, frem for at

udføre det.

2. En ledelsesfilosofi, hvor ledelsen på overfladen giver de ansatte mere selvbestemmelse. Men selvbestemmelsen er kun muligheden for selv at bestemme det, som ledelsen ellers ville have bestemt – at velfærdsydelse skal leveres som varer, der skal tjenes penge på.

Dette fjerner selvfølgelig en væsentlig del af meningen med arbejdet.

Efter en beskrivelse af dette analyserer Janne Gleerup fagbevægelsens svar. Svaret kom i form af strategien *Det udviklende Arbejde*. Denne strategi betød, at fokus flyttes til den enkelte ansatte og arbejdsplads, og mulighederne for at finde fælles interesser mellem ledelse og ansatte. På grund af fokuset på fælles interesser mellem ledelse og ansatte stemte fagbevægelsens svar godt overens med nyliberalismen.

Problemet for fagbevægelsen er, at den dermed svækker sin mulighed for at varetage medlemmernes interesser over for ledelsen. Gleerups løsning er, at fagbevægelsen flytter fokus tilbage til sin klassiske rolle som en social bevægelse, der bygger på et reelt medlems-

demokrati i stedet for den store afstand mellem toppen af fagbevægelsen og medlemmerne.

Gleerups analyser og løsninger er gode, men hun mangler at stille to spørgsmål. Hvorfor har fagtoppen skabt afstanden til bunden? Og hvordan skal medlemmerne i bunden organisere sig for igen at gøre fagbevægelsen til en social bevægelse, der kan varetage deres interesser?

Svaret indeholder en erkendelse af et faktum, som Gleerup ikke forholder sig til: At fagtoppen har en indkomst, arbejdsmåde og social status, der minder mere om de ledere, den forhandler med, end om de medlemmer, den repræsenterer. Og at fagtoppen har disse privileger, fordi den lever af at forhandle på vegne af medlemmerne frem for at medlemmerne selv handler.

Det er ikke kun i Gleerups artikel, at spørgsmålet om, hvordan vi skal organisere os for at stoppe nyliberalismen ikke rejser, det er i hele bogen. Den handler, som titlen siger, om nyliberalismen i Danmark, ikke om modstanden imod nyliberalismen. Det er bogens største svaghed.

Anders Lundkvist er redaktør af bogen. Når man har læst hans artikel, forstår man denne prioritering.

Lundkvist beskriver overbevisende nyliberalismen. Et eksempel: I 1980 havde de ti største koncerner i Danmark en samlet omsætning svarende til 20 pct. af bruttonationalproduktet (BNP), mens de ti største koncerner i 2006 havde en samlet omsætning svarende til 50 pct. af BNP.

Det betyder, at virksomhederne i mange brancher kan kontrollere markedet. Dermed forsvinder den konkurrence, der ifølge liberalismen skulle skabe effektivitet. Endvidere betyder kapitalkoncentrationen en enorm økonomisk magt, der underminerer demokratiet.

Lundkvists beskrivelse af modsætningerne i nyliberalismen og de demokratiske konsekvenser gør hans artikel yderst læseværdig, men han har samtidig en fundamental fejl. Om mulighederne for modstand skriver han: „Klassekampen afsluttedes med kapitalens sejr ... fordi modmagten, arbejderklassen, opløstes.“ Og lidt længere nede på samme side „Kapitalens almengørelse som





Sociologisk institut på Københavns Universitet blev besat (Foto Svend Espensen)

folkekapitalisme har ikke gjort kapitalismekritikken mindre relevant; snarere tværtimod".

Det, Lundkvist reelt siger, er: Vi er alle sammen folkekapitalister, derfor er socialismen umulig, men kritikken af den kapitalisme, som vi alle sammen tjener godt på, er enormt vigtig.

Problemet er Lundkvists ide om folkekapitalisme. Dette begreb bygger på to påstande. For det første, at flertallet i dag ejer aktier og hus og tjener godt på det, men, som Anders Hadberg viser i bogens eneste marxistiske analyse, var det den rigeste ene procent, der fik forøget deres kapitalindkomster mest pga. af nyliberalismen, mens de næste 9 pct. fik en begrænset forøget kapitalindkomst. De resterende 90 pct. havde gennemsnitligt en negativ kapitalindkomst – de havde tabt på nyliberalismen. Så det er ikke nogen særlig folkelig „folkekapitalisme“.

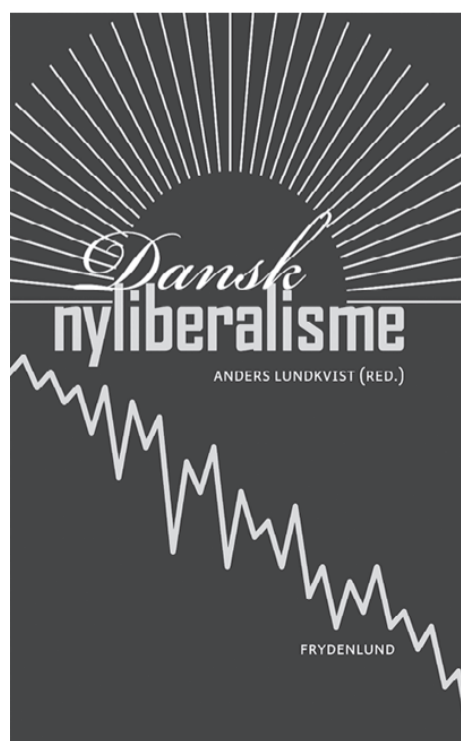
For det andet sætter Lundkvist formel ejerskab lig med økonomisk magt, men hvis ikke der er sammenhæng mellem ejerskab og kontrol fører ejerskab ikke til økonomisk

magt. Der er intet i folkekapitalismens konstruktion i form af „medejerskab“ via pensionsopsparingen, der giver almindelige lønmodtagere blot antydningen af kontrol over produktionsmidlerne overhovedet. Det er rent narreværk.

Dansk nyliberalisme er fyldt med gode argumenter imod nyliberalismen, men hvis argumenterne skal omsættes til handling kræver det flere svar. Dem finder man ved at handle og diskutere erfaringerne. Derfor er det, man savner mest i bogen, en analyse af, hvad vi lærte af sidste års overenskomststrejke, og hvordan erfaringer derfra kan omsættes således, at næste store strejke ender med et opgør med nyliberalismen.

JAKOB KROGH

Dansk nyliberalisme  
af Anders Lundkvist (red).  
434 sider, 299 kr..  
Forlaget Frydenlund.



## 1-0 til de studerende

Vi har i februar set de største studenterprotester i flere år.

Anledningen var skattekommissionens forslag om at skære muligheden for at få SU ned til 4 år, og resultatet blev en stor sejr til de studerende – men skattereformen har stadig betydet omfordeling fra de fattige til de rige.

Skattekommissionens forslag mødte massiv modstand fra starten. 3 ud af 4 danskere var imod at skære i SU'en og folk var endnu mere skeptisk indstillede, når de fik at vide, at nedskæringerne skulle finansiere skattelettelse til de rigeste.

Studenterbevægelsen fløj straks på barrikaderne og beviste, at selvom der vi ikke har været så fremme i skoene længe, er der stadig gang i de studerende.

### Stormøder

En tre uger lang kampagne blev skudt i gang med stormøder på forskellige universiteter og i studenterorganisationer.

I Århus var over 100 samlet på universitetet, og lige så store møder fandt sted i København, hvor det blev vedtaget at starte en underskriftindsamling, blokere fakulteter og mobilisere til demonstration.

På møderne var der generelt en temmelig radikal stemning, og deltagerne var bevidste om, at forslaget var en del af en generel strategi for at omfordele fra de fattige til de rige.

De studerende ville ikke finde sig i det. Der blev talt imod skattereform og bankpakker. Og der blev ofte foreslået samarbejde fx med lokale lærerforeninger fra de lærerstudenters side.

På meget kort tid nåede to forskellige facebookgrupper imod forslaget op på 70.000 medlemmer og på bare ti dage, blev der indsamlet over 10.000 underskrifter.

Der var besættelse af Sociologisk Institut (Kbh. Uni) og blokader flere steder.

### Sejr ...

Efter 3 ugers kamp blev det slået fast, at det hjælper at gå på barrikaden imod regeringens forringelser. De tusindvis af studerende der var i kamp for SU'en og de hundreder der blokerede deres undervisningssteder kunne fejre en sejr, da regeringen fremlagde et forslag til en skattereform uden angreb på SU'en.

Den planlagte demonstration 26. februar blev omdøbt til en sejrsmiddag og studenterbevægelsen kunne gå ind i foråret med nyt mod.

### ... men angrebene fortsætter

Desværre bliver vores velfærd fortsat angrebet af regeringens skattereform. Vi vil stadig se nedskæringer på vores uddannelser og andre steder i den offentlige sektor.

Havde studenterbevægelsen formået at bruge den kampgejst, der var i kampagnen, til at bekæmpe skattereformen i sin helhed, havde vi muligvis kunne slå den tilbage.

Langt de fleste studerende kunne se, at reformen er gal. Det hænger ikke sammen at give penge til bankerne, når man har skåret på uddannelse i mange år. Kampen for velfærd må kæmpes sammen med fagbevægelse og forældre.

Vi har set en samlet studenterbevægelse rykke hurtigt og stærkt imod forslaget om at skære i SU'en. Næste gang, skal vi have fagbevægelsen med, og stoppe alle regeringens planer om at skære ned på vores velfærd.

ANNE LANGE



# KLIMATOPMØDET

## Alle, der bekymrer sig om den globale opvarmning, har øjnene stift rettet mod klimatopmødet i København til december.

De fleste foretrækker at tænke, at når al seriøs videnskab med høj røst advarer om en truende klimakatastrofe, så må politikerne handle.

Når det er tydeligt, at den nuværende Kyoto-aftale *ikke* har fået CO<sub>2</sub>-udledningen til at falde, men at den i stedet fortsat stiger – ja, så må politikerne *skifte kurs*.

Og når den nyeste forskning viser, at virkeligheden for længst har overhalet forudsigelserne fra 2007-rapporten fra FN's klimapanel – ja, så må politikerne handle *hurtigt*.

Desværre er det en naiv drøm.

### Topmødet vil ikke løse problemet

Man behøver ikke være spåkvind for allerede nu at forudsige, at klimatopmødet ikke vil resultere i forpligtende og tilstrækkelige klimamål.

Blot et hurtigt kig på „de tunge drenge“ blandt deltagerne i topmødet bør få hårene til at rejse sig på enhver, der bekymrer sig om klodens og menneskehedens fremtid.

Kig på politikerne fra de rige lande. Om de hedder Fogh, Merkel, Sarkozy, Brown, Obama, Berlusconi eller Putin – ingen af dem har nogensinde foretaget sig noget som helst, der bare overfladisk antastede erhvervslivets, og især de store multinationales, interesser.

Deres ideologi er forskellige varianter af nyliberalisme, dvs. *markedet* frem for alt.

Skulle en enkelt af dem blive grebet af den historiske stemning, så er topmødet for en sikkerheds skyld befolket af hundreder af *lobbyister* fra førortaltale multinationale, der snart skal få dem tilbage til virkeligheden.

### Krise og klima

Den økonomiske verdenskrise betyder, at bare en moderat ambitiøs klimaløsning er helt usandsynlig.

Krisen truer fx bilproduktionen i lande som Japan, USA, Tyskland, Frankrig og Italien. Så regeringerne bruger milliarder

af deres valutaer på at understøtte bilindustrien – som globalt har en stor overkapacitet i forhold til efterspørgslen.

De har alle sammen hældt andre milliarder i bankerne eller andre industrigrene. Og så er der *naturligvis* ikke råd til at investere i vedvarende energi eller kollektiv trafik.

### Ud af drømmen

Politikerne *snakker* rigtigt meget om klima, men jo tættere vi kommer på topmødet, jo mere vil det gå op for folk, at der ikke er handling bag ordene.

Der vil sikkert komme en form for aftale – eller hensigtserklæring. Men den vil være tom for reelt indhold.

Og så vil mange begynde at spørge: Hvorfor investerede de ikke de 100 milliarder fra Bankpakke 2 i vindmøller, solfangere, bølgeenergi og kollektiv trafik? Det ville desuden have givet reelle, håndgribelige arbejdspladser.

Mange vil spørge: Hvorfor skal der fyres bygningsarbejdere, når de kunne renovere huse, så de blev energi-neutrale?

Massive offentlige investeringer kan både løse klimaproblemet og sikre arbejdspladser.

### Stil krav og mobilisér

Det kan være ubehageligt at vågne op af en drøm. Som fx den om, at når politikerne snakker om klima, så vil de også handle.

Men vi ved det jo godt: Når Fogh snakker om velfærd, livslang uddannelse eller retssikkerhed, så ved de fleste, at netop disse ting er under konstante angreb af selv samme Foghs regering.

Det er ikke kun op til klimaaktivister at stille krav til topmødet.

Klimaaktive, fagforeningsfolk, uddannelsessøgende og socialister må i fællesskab stille krav om en klimaaftale, der både er tilstrækkeligt ambitiøs – og samtidig socialt og globalt retfærdig.

Det er ikke nok kun *selv* at protestere



ved topmødet. Det vigtigste er at bruge tiden frem til topmødet på at diskutere klimatrusselen på arbejdspladser og i fagforeninger, på skoler og i uddannelsesorganisationer, blandt naboer og i beboerforeninger osv.

Klimaaktivister og socialister skal have

langt flere til at forstå klimatrusselen – og hvorfor politikerne ikke handler.

Hvis vi gør det, kan vi mobilisere 50-70-100.000 eller flere til at protestere og stille krav op til, under og efter klimatopmødet.

## James Hansen i København

„Der er en stor kløft mellem hvad videnskaben forstår og hvad der er kendt blandt politikerne og i offentligheden om den globale opvarmning.“

Sådan indledte klimaforskeren James Hansen et offentligt møde på Det Fri Gymnasium i København 11. marts.

James Hansen advarede allerede i 1980'erne – mange år før Al Gore – om faren for global opvarmning og kaldes af mange for „den globale opvarmnings bedstefar“. Men hadske angreb fra virksomheder og presse fik ham i 1989 til at kun at koncentrere sig om sin forskning.

De seneste år har han dog blandet sig meget aktivt i den offentlige debat. For som han sagde: „Ja, jeg er bedstefar, og mine børnebørn skal ikke kunne sige, at jeg kendte problemet, men ikke gjorde noget.“



James Hansen (Foto: Svend Espensen)

„Den dårlige nyhed er,“ sagde han på mødet, „at vi allerede er over den sikre CO<sub>2</sub>-

mængde i atmosfæren.“

CO<sub>2</sub>-niveauet i atmosfæren er i dag 385 ppm, men vi skal under 350 ppm (svarende til 1988-niveauet) for at være nogenlunde sikre på ikke at få en større klimakatastrofe. CO<sub>2</sub>-niveauet stiger i øjeblikket med ca. 2 ppm om året.

Det meste af hans oplæg bestod af en grundig gennemgang af mekanismerne i den globale opvarmning. Han pegede på, at fx is-afsmeltningen af polerne, indlandsisen går betydeligt hurtigere end forudset i den seneste rapport fra FN's klimapanel, IPCC, som er fra 2007 (altså under 2 år gammel!).

Men mod slutningen undlod han ikke at lufte sin bekymring:

„‘Cap and trade’ virker ikke,“ sagde han. „Udledningen stiger stadig.“

‘Cap and trade’ er den mekanisme, som

er aftalt i Kyoto-protokollen, i EU osv. Den går ud på, at man har sat et ‘loft’ over CO<sub>2</sub>-udledning, men så overlader det til markedet at handle med udledningsrettigheder, de såkaldte CO<sub>2</sub>-kvoter.

„Når jeg taler med regeringer, som jeg troede var grønne, så viser det sig, at der er tale om ‘green-wash’ – masser af snak, men ingen handling.“

„Jeg er frustreret over, at det ser ud til, at vi gør fremskridt – men vil det ske hurtigt nok?“

Hans appellerede især til de ungdommen om at handle. Selv om „unge mennesker desværre har mindre magt end politikere“, og selv om „det ikke burde være op til private mennesker at løse problemerne,“ så var det her hans håb var.



# HVEM KAN STOPPE DEN GLOBALE OPVARMNING?

Hvis man læser rapporten fra FN's klimapanel eller en af de mange bøger, der det seneste år er udkommet om klimatruslen, så er det ikke svært at indse, at der skal handles – og at det skal ske nu.

Det er heller ikke svært at se, at CO<sub>2</sub>-udledningen skal ned på det niveau, som naturen selv kan optage, og at det skal ske ved at afbrændingen af kul, olie og gas bringes ned på ... meget lidt.

Teknisk set er det ikke et uoverstigeligt problem – hvis der investeres massivt, og det gøres nu.

Det behøver ikke true vore levestandard. Selv om det er store investeringer her og nu, så er det på bare lidt længere sigt ikke dyrere at bruge vedvarende energi end fossile brændstoffer.

## Kapitalisme

Men når det kommer til, hvordan det kan gennemføres i praksis, starter forvirringen.

Nogle tror på, at „verdens ledere“ vil indse fornuften i at foretage den nødvendige omstilling.

Det er ret naivt. Dels er der meget store kapital-interesser bundet i fortsat afbrænding af kul, olie og gas – ja, det er noget man går i krig for. Dels er de fleste politikeres hjerner inficeret af ideologien nyliberalisme, som siger, at man ikke skal udfordre disse kapital-interesser.

Selv om det er naivt, bruger mange store miljø-organisationer de fleste af deres kræfter på at overbevise politikere om, hvor fornuftigt det vil være at omstille.

## Do it yourself

En anden opfattelse er, at det handler om at omstille sit eget liv. Det er en opfattelse, der findes i både en borgerlig og en anti-kapitalistisk version.

Den borgerlige version finder man i mange af de TV-udsendelser, blade og bøger, der skriver om klima. Her får vi at vide, at vi skal „ændre livsstil“, cykle i stedet for at tage bilen, skifte til el-sparepærer, flyve mindre osv.

Problemet er bare, at det batter utroligt lidt. Og at det for de fleste af os kun er muligt at gøre i begrænset omfang.

Bor man langt fra sit arbejde og har børn er kollektiv trafik et mareridt. Bor man i lejlighed er det begrænset, hvor meget man kan ændre indretning og energiforsyning. Eller også er det økonomisk urealistisk at „ændre livsstil“ i større omfang.

I det nuværende samfund har de fleste af os meget lidt kontrol over vores individuelle liv. Det er et privilegium for den højstlønnede tiendedel af befolkningen.

Resten af os er nødt til at ændre vores vilkår kollektivt – ved at kæmpe for bedre kollektiv trafik eller for at kraftværkerne skifter til vedvarende energi.

## Do it yourself 2

Den anti-kapitalistiske version af gør-det-selv finder man bl.a. hos nogle autonome, der snakker om frirum og „klima-autonomi“.

Her erkender man, at vi ikke kontrollere vores liv inden for kapitalismens rammer. I stedet er ideen, at man skaber sit eget kollektive frirum og lever efter andre og bedre normer – med vedvarende energi, økologisk mad osv.

Problemet er, at strategien ignorerer fordelene ved at leve i store samfund: At man kan have en mere udviklet produktion og mere avanceret arbejdsdeling.

Sådanne frirum vil næsten pr. definition være ret små og derfor materielt underlegne i forhold til det omgivne samfund.

De er derfor mere et tilbud om at forandre ens eget liv end om at forandre samfundet. Og derfor vil de næppe være tiltrækkende for andet end et mindretal.

## Kollektiv kamp

For de fleste arbejdere, studerende, pensionister osv. er det realistiske alternativ at forandre samfundet kollektivt – også på klima-området. Skal kraftværker, boliger eller transport omstilles til at blive CO<sub>2</sub>-neutrale, så kan vi kun gøre det kollektivt.

Det betyder, at magthaverne skal tvinges, ikke overbevises. Det betyder, at der skal opbygges en social bevægelse, som er stærk nok til at tvinge klima-løsninger igennem – også selv om det rammer virksomhedernes profit og antaster nyliberalistiske politikker.

Bevægelser af et sådant omfang kan næsten kun tage afsæt i store kollektiver som arbejdspladser og til dels uddannelsessteder. Velfærds-bevægelsen og de store strejkebevægelser i fx Frankrig og Grækenland viser mulighederne i en kollektiv massekamp, hvis vi vil.

## Socialisme

Det ville selvfølgelig være langt lettere at gennemføre de nødvendige klima-løsninger – og især at sikre, at de er socialt og globalt retfærdige – hvis vi straks afskaffede kapitalismen, markedet og de multinationales magt. Så kunne vi bare demokratisk beslutte, at det var det vi ville.

Om det bliver nødvendigt med en socialistisk revolution for at undgå klimakatastrofen, eller om vi kan „nøjes“ med en bevægelse som den, der en generation eller to tilbage kæmpede for velfærdsstaten, kan vi ikke sige på forhånd.

Det afgørende er, at vi starter med at opbygge en massebevægelse for klimaløsninger og velfærd. Så må vi diskutere undervejs, hvor langt vi skal gå.

## Fakta

Klimatopmødet benævnes COP-15 (Conferences of the Parties) – det 15 topmøde siden det første i Berlin i 1995.

Det foregår over to uger i Bella Centret på Amager. Det starter mandag den 7. december og forventes at slutte fredag den 18. december eller dagen efter.

På topmødet vil der deltage repræsentanter for knapt 200 lande, lobbyister fra et hav af store firmaer og NGOere (ikke-statslige organisationer) fra det meste af verden – fx fagforeninger, miljøorganisationer osv.

## Global aktionsdag 12. december

Masser af miljø- og klimaorganisationer og -grupper er i gang med at planlægge aktiviteter under topmødet i december. Mange handler om de enkelte organisationers særlige vinkler, men der er også aktiviteter, som er for alle.

Den vigtigste af dem er den globale aktionsdag 12. december – lørdagen midt under klimatopmødet.

Her er der taget initiativ til at samle alle, der vil kræve en ambitiøs, socialt og globalt retfærdig klimaaftale, til en kæmpe demonstration.

## Arrangører

Det første møde for folk, der er interesserede i at arrangere demonstration, blev holdt 10. marts i København.

Her blev der fremlagt ideer om, at demonstrationen skal gå fra Københavns centrum til Bella Centret. At den skal have en så bred arrangørkreds som muligt: Fagforeninger, miljø- og klimaorganisationer, uddannelsesorganisationer, politiske og mange flere. Og at processen med at arrangere demonstrationen skal være åben og inkluderende.

På dette første møde blev der ikke truffet beslutninger, men der var bred opbakning til initiativet. Der blev nedsat en foreløbig koordineringsgruppe til at forberede det næste stormøde 6. maj kl. 19 (stedet er i skrivende stund endnu ikke besluttet).

På mødet 6. maj vil der blive taget mere detaljeret stilling til, hvordan forløbet skal være.

Arrangørerne opfordrer alle interesserede til at møde frem 6. maj og deltage i forberedelsesarbejdet.

Er du medlem af en fagforening, en uddannelsesorganisation eller andet, så vær med til at rejse diskussionen om, hvorfor I også skal være med i den global klimaaktionsdag,

**Kontakt Jørn Andersen (jorn@jorna.dk, tlf. 40300210), hvis du vil vide mere.**

## Aktionsdag uden for København

Aktionsdagen er jo en global aktionsdag, og der vil formentlig være protester i omkring 100 lande parallelt med protesterne i København.

I bl.a. England og Sverige diskuteres det at aktionere en uge tidligere, lørdag den 5. december, så det også bliver for mange at deltage i København.

Det vil være en god idé også at gøre dette i danske provinsbyer, så folk kan tage til København lørdag den 12. Kontakt Klimabevægelsen, hvis du skal have hjælp til at komme i gang.

Se mere om den internationale del af den globale aktionsdag på: [www.globalclimatecampaign.org](http://www.globalclimatecampaign.org)

## Klimaforum

Et andet af de bredere initiativer er *Civilsamfundets Klimaforum*.

Klimaforum er dannet, fordi det er „vigtigt, at miljøorganisationer, græsrodder og det bredere civilsamfund gives en organiseret ramme hvor de kan komme til orde, også udenfor Bella Centret.“

„Formålet med Klimaforum er at sætte øget fokus på klimaproblemerne, som de opfattes af samfund overalt på jorden, samt oplyse om og debattere visionære, bæredygtige og retfærdige løsninger på klimakrisen.“

Staten spænder ben ...

Da ideen om et Klimaforum blev fremlagt i sommeren 2008 udtrykte politiske ordførere fra et flertal af folketingspartier sig positivt om, at staten skulle finansiere det i størrelsesordenen 50 mill. kr.

Men først blev det samlede beløb til civil-aktiviteter beskåret til 20 mill. kr. under finanslovsforhandlingerne. Siden da har Udenrigsministeriet – godt hjulpet af nogle de store NGO'er – trukket processen i langdrag.

Det er endnu uklart, om eller hvornår der kommer penge. Og beløbet er allerede nu nede på højst 7 mill. kr.

... men forberedelserne er i gang

Det giver naturligvis dårlige betingelser for at forberede et godt klimaforum, invitere gæster fra fjerne lande og opreklamere projektet.

Men trods dette er der allerede en række arbejdsgrupper, der er i gang med alt fra program til indkvartering.

Hvis der kommer penge, er det planen, at Klimaforum kommer til at foregå i Øksnehallen tæt på Københavns hovedbanegård. Hvis ikke bliver det mere spredt ud over byen.

**Se mere på: [www.klimaforum09.dk](http://www.klimaforum09.dk)**



# NATO 60 ÅR

## – FRA KOLD TIL VARM KRIG

I starten af april fejrer NATO sit 60-års jubilæum med et topmøde i Strasbourg. På topmødet skal der vedtages en ny strategi for Afghanistan, hvor USA og NATO er kørt helt fast.

Frankrig vil genindtræde i NATOs øverste kommando efter 33 år på sidelinjen. Præsident Obama kommer til Europa – først til G20 møde i London og dernæst til NATO-topmødet i Strasbourg. NATO-landenes regeringsledere samt lederne fra de 22 lande, som i øjeblikket har en „Partnerskab for Fred“-aftale med NATO, vil også være der.

Samtidig i Strasbourg vil titusinder af antikrigs- og fredsaktivister fra 33 lande samles til et alternativt topmøde for at udvikle fredelige og socialt retfærdige alternativer til den oprustning og ekspansion, som kendetegner NATO. Der er planlagt en demonstration og masser af aktioner og happenings. Alt dette er samlet i den internationale kampagne NEJ TIL KRIG – NEJ TIL NATO.

### Kold krig

USA oprettede NATO (*North Atlantic Treaty Organization*) i 1949. Det var i starten på Den kolde Krig, hvor de to supermagter, USA og Sovjetunionen, kørte et atomrustningskapløb af enorme dimensioner. Warszawa-pagten blev dannet 6 år senere af Sovjetunionen.

Dermed holdt de to supermagter hinanden skak i en såkaldt terrorbalance. Den kolde Krig sluttede med Sovjetunionens sammenbrud i 1989, og kort tid efter blev Warszawa-pagten opløst. Et kort øjeblik håbede mange, at der nu kom en tid med nedrustning, fred og social fremgang i verden.

Men NATO udnyttede Sovjetunionens sammenbrud til at udvide sit domæne i Europa. Gennem såkaldte „Partnerskab for Fred“-aftaler indledte NATO et samarbejde med de tidligere østeuropæiske lande. Og i marts 1999 blev Polen, Ungarn og Tjekkiet medlem.

### Ekspansion

Ved NATOs 50 års jubilæum i april 1999 fik NATO en ny strategi. Fra nu af definerede NATO sit interesseområde til at være hele Europa og Asien. Med den 11 uger lange krig mod Serbien i 1999 viste NATO både styrke og vilje til at gennemføre sine nye strategier.

NATO fortsætter sin ekspansion både i Europa og i Kaukasus. Stort set alle tidligere Sovjetrepublikker og tidligere Warszawa-pagt-lande kommer under NATO-kontrol. Dermed er NATO strategisk godt placeret til at fortsætte sin ekspansion i Asien.

Angrebet på World Trade Center 11. september 2001 bliver USA's påskud til at angribe Afghanistan. Uden sikre baser og forsyningslinjer gennem Kaukasus ville besættelsen af Afghanistan have været meget vanskelig.

For første gang nogensinde aktiverer NATO den særlige bestemmelse, som pålægger alle medlemmer at støtte et andet NATO land – her USA's angreb på Afghanistan.

### NATO i Afghanistan

NATO spiller en afgørende rolle i Afghanistan.

medlemslande og „Partnerskab for Fred“-lande. Thulebasen på Grønland er én af dem. Men også Tyskland, Italien og Grækenland har NATO-baser.

Desuden leder USA et samarbejde, som rummer



Siden 2003 har NATO ledet ISAF styrken, der nu tæller 50.000 soldater. Flere soldater er på vej til Afghanistan, og sammen med de amerikanske OEF styrke, vil der snart være omkring 100.000 besættelsestropper i Afghanistan.

Alligevel har hverken USA eller NATO kontrol med Afghanistan efter 7 års krig. Det er en trussel mod NATO troværdighed og fremtidige eksistens.

NATOs generalsekretær Jaap de Hoop Scheffer sagde det meget klart i starten af 2008 i et foredrag om NATO og Afghanistan: „En permanent NATO-tilstedeværelse, som grænser lige op til de tidligere Sovjetrepublikker, Kina, Iran og Pakistan, er alt for vigtig at miste“. USA har da også allerede i 2005 fået aftale om at have permanente baser i Afghanistan i al fremtid.

### Mere ekspansion

I foråret 2004 bliver Estland, Letland, Litauen, Slovenien, Slovakiet og Rumænien også medlemmer. NATO soldater står nu ved grænsen til Rusland. I april 2008 bliver Albanien og Kroatien medlemmer. Ukraine og Georgien er på vej ind i NATO, men da det har øget spændingerne i forhold til Rusland, er deres aktuelle medlemskab sat på standby.

NATO alliancen tegner sig for 75% af verdens militæruddgifter. Alliancen udøver sin magt gennem et netværk af militærbaser i

1000 krigsskibe. De kontrollerer verdenshavene under dække af at ville sikre sig mod spredning af masseødelæggelsesvåben til slyngelstater. De sikrer olietransporten og containertrafikken. De befinder sig desuden på strategiske steder, så som ud for Somalias og Gazas kyster, tæt på Iran osv.

Reagans Stjernekrigsprojekt lever i bedste velgående og kaldes nu et missilforsvar. Det er nu indarbejdet i NATOs strategi.

Allerede i 2004 underskrev den danske regering i al stilhed en aftale med USA om, at Thulebasen på Grønland skal moderniseres og derefter indgå i missilforsvaret. Nu skal der også placeres en missilbase i Polen og en radarbase i Tjekkiet. I begge lande er der stor modstand mod at blive en del af missilforsvaret.

### Farlig strategi

NATO oprustning og udvidelse er med til at øge spændingerne i verden og faren for, at nye krige bryder ud, sådan som det skete i Georgien i 2008.

NATO er en atombevæbnet alliance, ledet af USA. USA er den eneste supermagt. Men USA er ikke stærk nok til at sikre sig global dominans alene. Derfor forsøger USA mere og mere at gøre sin strategi til NATOs strategi. Under Bush, Cheney og Rumsfeld blev NATO landene stillet overfor et diktat. Obama og

Clinton har valgt at have en debat i NATO først. Men også i dette tilfælde er det underforstået, at USA position som supermagt ikke må antastes.

Det er en farlig strategi. Den betyder fortsat krig i Irak og Afghanistan. Den betyder faren for at nye krige kan bryde ud – endda en atomkrig.

Men supermagten USA er omgivet af stormagter som Kina, Rusland og Europa. Dertil kommer regionale magter som Iran og Pakistan. Alle har de deres egne interesser at forsvare. I sådan en multipolær verden kan selv en supermagt som USA og en stærk alliance som NATO hurtigt svækkes, når de møder modgang.

En sådan svækkelse vil åbne nye muligheder for afghanerne, irakerne, palæstinskerne og alle andre folk, som er besat af USA eller NATO. Det vil også åbne nye muligheder for folk, som lever i diktatorlande, støttet af USA og NATO. Og det åbner nye muligheder for alle os som lever i USA eller i et NATO land.

Det er alle de muligheder vi rækker ud efter. Det er de håb vi forfølger, når vi den 21. marts og den 4. april råber: *Nej til Krig – Nej Til NATO.*

LENE JUNKER

### Tag med Nej til krig til Strasbourg 2. – 5. april

Sammen med andre fredsorganisationer deltager Nej til krig i de internationale protester ved NATO-topmødet i april.

Strasbourg og nabobyen Kehl ligger på grænsen mellem Tyskland og Frankrig. I begge lande mobiliserer de nye, store venstrepartier, Die Linke og Nouveau Parti Anticapitaliste, til protesterne sammen med krigsmodstandere i mange andre lande.

### Modtopmøde, demonstration og aktivistlejr

Der er **mod-topmøde** torsdag den 2. april – søndag 5. april med debatter.

Stor **international demonstration** lørdag den 4. april.

**Aktivistlejr** fra onsdag aften den 1. april med ikke-voldelige direkte aktioner og civil ulydighed.

### Praktisk

Bus fra København torsdag 2. april kl. 16. Kører over Fyn/Jylland til Strasbourg.

Bus fra Strasbourg søndag den 5. april kl. 16. Vi forventer at være i København mandag kl. ca. 8.

Pris: max 1500 kr. Vi håber det bliver billigere. Tilmelding senest 26. marts og mere info på kontor@nejtilkrig.dk.

### Kampagneavis

Nej til krig har lavet en *Nej til Nato*-kampagneavis. Bestil den, brug den.



# „FEMINISTISKE PERSPEKTIVER“ – TILTRÆNGT PÅ VENSTREFLØJEN

Januar 2009 så et nyt feministisk tidsskrift dagens lys. Den venstreradikale feministiske gruppe KRAN har udgivet første nummer i en serie på tre af tidsskriftet „Feministiske perspektiver“. Et tiltrængt tidsskrift i en tid, hvor diskursen om ligestilling på mange områder har haft sin sejrsgang, og hvor selv Fogh påberåber sig retten til at kalde sig feminist.

Tidsskriftet udkommer i en serie på tre temanumre, hvoraf det første nummer hedder „Køn og kapitalisme“, og slår man op på første side, lyder ordene:

„Det bliver ofte hævdet, at det danske samfund ikke længere er et classesamfund. Men samtidig stiger uligheden, og den ene undersøgelse efter den anden dokumenterer, at den nedarves. Den vedtagne fortælling er, at vi er kulturelt frisatte fra klassens, og i øvrigt kønnets, snærende bånd, at vi er lige og frie. Denne fortælling er da også besnærende, men tjener i vores øjne primært til at skjule,



at uligheden ikke er tilfældig eller bunder i individuel utilstrækkelighed. Fortællingen om klasseløshed er dermed med til at retfærdiggøre og naturliggøre et system, der skaber ulige vilkår. „

Så er det slået fast, og det lover jo ærlig talt meget godt. Kvindeundertrykkelse, såvel som de kønsopfattelser, der eksisterer i dag, kobles sammen med samfundets strukturer og rammer for produktion (og reproduktion).

KRANs ambition med bladet er at sammentænke den queerteoretisk-inspirerede feminisme med en overordnet kapitalisme analyse – og det gør de fint gennem en række artikler, der på forskellig vis og på forskellige niveauer sammentænker køn og kapitalisme. Hele vejen igennem sker det på en måde, hvor det store perspektiv fastholdes, men hvor små forandringer også tillægges betydning.

## Powerfeminisme

Tidsskriftet bevæger sig over flere emneområder fra powerfeminisme (troen på individets ansvar i kampen for ligestilling) over det kapitalistiske boligmarkeds indflydelse på, hvordan vi lever og bor sammen, det kønnede arbejdsmarked til prostitution.

Hvor sidstnævnte er en diskussion, der ellers ofte ender i skingre stemmer og moralsk fordømmelse, går KRAN i artiklen „Når kroppen bliver kapital“ nuanceret, men skarpt til emnet. Det giver hverken mening at snakke om den „lykkelige luder“, ligesom det heller ikke giver mening at snakke om en „lykkelig baker“, men det betyder modsat ikke, at der så kun er „offerstemplet“ tilbage, siger KRAN.

SARA ANDERSEN

Se salgssteder på KRAN's hjemmeside [www.kranerne.dk](http://www.kranerne.dk), hvorfra tidsskriftet også kan downloades.

Özlem Cekic:

## Fra Føtex til Folketinget

Det kan virke prætentøst, når en blot 32-årig politiker udsender en erindringsbog. Ikke mindst, når forfatteren selv udtaler: „Min personlige historie er ikke interessant.“

Men sygeplejersken Özlem Cekic's bog, „Fra Føtex til Folketinget“, er alt andet end prætentøs. Özlem Cekic, der i 2007 blev valgt til Folketinget for SF, fortæller i bogen om sit liv som barn af tyrkisk-kurdiske forældre, om mødet med folkeskolen og via et forlist arrangeret ægteskab om at være fagligt aktiv i Dansk Sygeplejeråd og politisk aktiv i SF-Albertslund. Det er denne baggrund, hun har taget med sig ind i Folketinget, og det gør hende til en af de mest inspirerende politikere i øjeblikket.

Özlem Cekic er også aktiv deltager i debatten om indvandrere, hvor hun udmærker sig ved stædigt at fastholde, at indvandrernes forhold ikke skal forstås som udslag af en særlig kultur, moral eller religion, men skal ansues ud fra de sociale forhold, som flertallet af indvandrere og deres børn lever under. Som hun sagde i et tv-interview handler det om klasse – de fleste indvandrere tilhører arbejderklassen og deler andre arbejderes glæder, sorger og bekymringer.

Denne erfaring gjorde hun sig allerede tidligt i skolen. Hun skriver: „Jeg var ikke den eneste, der havde svært ved at tilpasse sig. ... De fleste børn havde forældre, der var arbejdsløse, førtidspensionister eller kontanthjælpsmodtagere ... vi vidste alle

sammen, hvem der var 'underlige' – som vi kaldte både os etniske børn og de børn, der kom fra disse familier.“

I skolen mødte hun en speciel form for dansk tolerance. Hun citerer sin tysklærer for at sige til indvandrerbørnene: „Det er utroligt at se, hvor meget I kæmper, når man ved, at I aldrig bliver til noget.“

Özlem Cekic har mange andre eksempler på diskriminerende eller nedladende behandling – fx jordemoderen, der ikke brugte Özlems navn én eneste gang under hendes 23 timer lange fødsel, fordi „det var for svært at udtale“.

Når man ved, hvor udbredt den slags diskrimination er i samfundet, så kan man næsten undre sig over, at langt de fleste med etnisk baggrund alligevel gennem arbejde og uddannelse vælger at lade sig integrere i samfundet. Men det viser meget godt Özlem Cekic's pointe om, at de sociale forhold er vigtigere end de kulturelle eller religiøse.

I stedet for at lade sig slå ud og sygne hen i et arrangeret ægteskab med mand, børn og hus valgte Özlem Cekic at kæmpe for et liv som uafhængig kvinde. Et mål, som hun fandt støtte til hos sin mormor, der fortalte hende, at hun ikke måtte være afhængig af nogen, „især ikke af mænd“.

Den kamp førte undervejs til et opgør med Connie Kruckow, formand for Dansk Sygeplejeråd, da Özlem Cekic på kongressen i 2004 kritiserede, at Kruckows løn faktisk var højere end statsministerens. Det var ikke populært – Cekic fik at vide, at hun aldrig

ville få nogen karriere i fagbevægelsen. Men hun fik dog den indrømmelse, at ledelsen i Dansk Sygeplejeråd ikke længere selv kan bestemme sin løn, men skal have den vedtaget på kongressen.

På den måde er Özlem Cekic's bog mere end en indvandrers beretning om at vokse op i Danmark – det er også en optimistisk beretning om glæden ved, at man kan forandre sit liv og gøre en forskel.

MARTIN JOHANSEN



Fra Føtex til Folketinget  
Özlem Cekic  
Gyldendal  
214 sider – 249 kr.





# BANDEKRIG

## - er mere politi svaret?

Den 12. marts havde Internationale Socialister/ISU i København inviteret til debat om den såkaldte bandekrig. Charlie Lywood, socialist, mangeårig SSP-konsulent og uddannet kriminolog, indledte debatten.

Vi bringer her et uddrag af hans indledning. Læs et mere fyldigt uddrag på [socialister.dk](http://socialister.dk).

### To slags holdninger

Jeg synes som kriminolog, at det har været en meget forstemmende debat, der har kørt. Men det er også rart at der er mange mennesker som ikke synes, det skal være sådan.

Der er to slags holdninger, som har præget debatten. Forskellige holdninger til mennesker – og bag de forskellige rets-politiske forslag.

Den ene forsøger at finde fejl hos det enkelte menneske, ondskab hos den enkelte, forsøger at fremstille de her mennesker som citat: „udenfor pædagogisk rækkevidde,“ citat: „... personer, der er fuldstændig kolde, skruppelløse, har ingen menneskelighed.“

Det er at fratage dem deres følelser, tanker, forstand, deres tilstedeværelse. Den logiske konsekvens er, at de skal ikke være til. Det siger de selvfølgelig ikke. Ingen politikere vil sige, at de går ind for dødsstraf.

Den anden holdning er dem, der spørger, hvorfor de her ting sker, hvorfor mennesker befinder sig i de situationer, de gør. Anerkender at de har menneskelighed, selv om de gør ting, der er umenneskelige.

Jeg bekender mig til den sidste måde at betragte det retspolitiske og kriminelle felt på. For alt andet er for mig simpelthen ikke virksomt. Ingen, der har nogen som helst forstand på forebyggelse, har tilsluttet sig regeringens bandepakke.

### Voldsomt stigende?

Når sådan nogle ting sker, er der tendens til at sige: Det er meget værre, end det har været før. Folk er meget mere egoistiske og kriminaliteten er meget mere hård. Men det er simpelthen ikke tilfældet.

Villy Søvnald og Bo Asmus Kjeldgaard har været ude at sige, at ungdomskriminaliteten er voldsomt stigende. Det er bare ikke rigtigt.

I 1998 blev 3,1 pct. af de 15-17-årige dømt for kriminalitet. I 2007 var tallet 3,5 pct. Det er altså den voldsomme stigning.

Problemet er, at viden har ingen gang på jorden inden for det kriminalpræventive felt, det har det bare ikke.

En ting til: Når man hører at i Kbh.s dommervagt bliver så og så mange procent med 'forkert' hudpigment varetægts-fængslet, så skal I vide, at 69 pct. af de varetægtsfængslede 15-17-årige havde en psykisk lidelse. Så vi har at gøre med at socialt fænomen og et psykiatrisk fænomen.

### Utryghed

Det er også væsentligt at gå ind i spørgsmålet om utrygheden. Den angst der opstår er nogle gange en *forestilling* om, hvordan det er.

Under 2 pct. har våben med sig i byen eller til privatfest. 18 pct. siger, de har venner, som går med våben. Enten er det en stor overdrivelse eller også er ens definition af venner meget bred.

Og så forestillingen om vold: 63 pct. af de unge tror, at en del eller alle unge går med våben. Antallet er 2 pct. Det er en vanvittig social overdrivelse.

Vi har tal på hvem der bærer våben og kniv. Og det er faldende.

Vi har at gøre med en viden vi har, men vi har også at gøre med en angst. Og angsten må ikke få lov at bestemme, hvad vores retspolitiske og kriminalitetsbekæmpende politik beror på. Følelsesladede hovsolutionsninger gør bare ondt værre.

### Regeringens svar

Kan regeringens svar løse det her? De foreslår: 1. Fordobling af straffen i forbindelse med kriminalitet mellem grupper, hvor begge parten bruger voldelige midler. 2. Udvisning bare for besiddelse af våben for ikke-danske statsborgere. 3. Overvågning. 4. Mere politi på gaden.

#### 1. Fængsel

Man kan ikke finde en kriminolog, som vil sige, at det her vil hjælpe. Selv hvis man kunne fængsle samtlige medlemmer af de her grupperinger, kommer der bare nogle andre.

Når kriminelle bliver fanget, bliver de markedsandele, de har haft kontrol over, udfyldt af andre. De mennesker som lever på kanten af det kriminelle miljø får mulighed for at glide ind i det, når andre kriminelle bliver fanget.

Vi ved, at fængsling – på trods af at det er langt dyrere end nogen som helst ungdomstilbud – er meget, meget dårligt til at

stoppe kriminalitet. Hvis man før havde en kæreste, en bolig, et arbejde, så mister man det. Og så har man meget svært ved at holde sig fra kriminalitet.

Forslaget om at dømme til jobs er en rigtig god idé. Vi er nødt til at opfinde andre, mere moderne løsninger og mere fremadrettede svar.

#### 2. Overvågning

Generelt har overvågning ingen effekt på kriminalitet. Det kan gøre en forskel specifikt et bestemt sted eller i et bestemt område. Men generelt spreder det bare kriminaliteten.

Så medmindre I gerne vil gå rundt med en chip i armen og aflevere jeres dna og gå rundt med et kamera i nakken hele tiden som i „1984“, så vil jeg ikke anbefale at gå den vej.

#### 3. Udvisning

Vi kan selvfølgelig godt sige, at alle ikke-danske statsborgere, som har lavet kriminalitet, de er ikke velkomne, så ud med dem.

Men mange er født og opvokset i Danmark. Nogle af dem er måske kommet lidt sent, de kan være flygtningebørn, eller der kan være andre årsager til at de ikke er danske statsborgere.

Så det er meget uretfærdigt, også fordi det er en dobbeltstraf. Det kan opfattes af de personer der har tilknytning til det her miljø som en diskrimination. Og det synspunkt deler jeg.

#### 4. Mere politi

Jeg anerkender fuldt ud, at folk som er blevet bange kan få en tryghed ved at have en politimand gående rundt.

Problemet er, at vi også ved fra den kriminologiske verden, at selv hvis man smed alle Danmarks 10.000 betjente ind på Nørrebro, så ville det ikke gøre særlig meget. Det ville det måske for trygheden i en kort periode.

Har politiet så ingen rolle? Jo, måske et politi med en anden struktur. En demokratisk struktur, hvor man kunne snakke om valg af politi. Et politi, som kom fra vores egen midte i området. De kan måske konfliktmægling eller nogle andre ting.

### Forebyggelse og socialt arbejde

Så jeg mener ikke, at regeringens svar er et svar overhovedet. Oppositionen bakker op med undtagelse af enkelte partier. Men de siger også, at der skal være forebyggelse og

socialt arbejde.

Man snakker om gademedarbejdere osv. Men forebyggelse handler om mere fundamentale ting, som ikke har noget at gøre med specielle indsatser.

Den ene er: Hvordan fungerer skolerne i Danmark? Hvis du dropper ud af skolen eller ikke får en uddannelse, er det en af de største risikofaktorer for, at du kommer ud i kriminalitet.

Omvendt, klasser med høj social kapacitet, med gode forhold mellem lærere og elever, gode forhold mellem eleverne selv, hvor der ikke er mobning, godt skoleforældresamarbejde er en af de mest stærke, beskyttende faktorer mod at komme ud i kriminalitet.

Dvs. at samfundet har en mulighed for, uden al mulig indsats i familier, at reducere antallet af unge der kommer i problemer med kriminalitet.

Vi skal ikke bare kaste nogle flere gademedarbejdere ud, og så er det nok godt nok. Nej, det er den fundamentale måde vores samfund fungerer på, også i skolen.

En af de største grunde til at unge i skolen ikke klarer sig – og det gælder internationalt – hvis du har et 'forkert' hudpigment er, at lærerne har negative forventninger. Det er faktisk den største grund til, at du ikke bliver set eller hørt.

### Sprog og holdninger

Studerende på Fred og Konflikt skrev i Politiken, at 73 pct. af samtlige artikler i november og december, der omhandlede den her konflikt, havde en etnisk terminologi.

Hvis vi fastholder den sprogbrug, så fastholder vi også diskriminationen og racismen.

Som en pige skrev i dag i Politiken, at det der med, at jeg ser en gruppe drenge gå til fodbold og så bliver jeg bange. Er det det samfund, vi vil have?

For det er ikke bare sprogbrugen, der skal laves om, det er også vores holdninger. Og samfundet er jo ikke givet os. Verden er en foranderlig størrelse. Mennesker forandrer sig. De er ikke monstre, som aldrig kan ændre sig. Og det samfund som vi lever i kan også ændre sig.

Det spørgsmål, som bandekrigen og skyderierne rejser, er: Er det den måde tingene fungerer på i dag, vi vil have, eller vil vi have noget andet?



# SF på toppen

## – er der en pris for fremgangen?

**Socialistisk Folkeparti (SF) fylder 50 år, og det sker i en tid hvor meningsmålingerne aldrig har været bedre for SF. Partiet ligger til at få mellem 19 og 22 % af stemmerne – i enkelte målinger overhaler SF Venstre som landets næststørste parti.**

Der er ingen tvivl om, at perioden, hvor Villy Søvndal har været formand, har været en tid, hvor det har været rart at være SF'er. Søvndal har formået at vende 20 års uafbrudt tilbagegang ved folketingsvalgene. Fra lavpunktet 6 % ved valget i 2005 mere end fordobledes vælgertilslutningen til 13 % i november 2007. Og samtidig strømmer medlemmer til, så partiet i dag har det højeste medlemstal nogensinde.

Spørgsmålet er, om prisen for fremgangen måske bliver for høj. SFU-formand Emilie Turunen konstaterer i sin blog på modkraft.dk, at SF har opgivet sin EU-modstand, accepterer 24-års reglen og stemte i oktober endda for finansloven. Hun erkender, at mange spørger: „Hvad har SF egentlig gang i? Er det højredrejning, kynisme, realisme eller noget helt fjerde?“

SF's historie gennem 50 år giver noget af svaret. Det er en historie med op- og nedture, med højdepunkter i 1966, 1987 samt 2007 og bølgedale i 1977 og 2001, og det er en historie om, at direkte indflydelse på regeringsmagten kan have en meget høj pris.

### SF's dannelse

Udgangspunktet for SF var „opgøret“ med Stalin i 1956, og ikke mindst Sovjetunionens invasion af Ungarn samme år.

Den danske arbejderbevægelse var helt domineret af Socialdemokratiet (SD) og det moskvatro kommunistparti, DKP. Det var tiden, hvor den kolde krig rasede, og SD – langt det største parti – havde parkeret sig totalt hos USA, mens DKP var lige så kraftigt underlagt Sovjetunionen.

Arbejderbevægelsen var altså delt mellem partier, der allierede sig med hver sin imperialistiske magthaver, men SF udfyldte ikke tomrummet som et parti, der uafhængigt af magthaverne stod for arbejderklassens interesser. I stedet valgte de det, de kaldte „den 3. vej“, som reelt var en reformistisk vej, der på den ene side så det som sin rolle at presse SD, og som på den anden side fortsatte med at se det statskapitalistiske Østeuropa som en form for socialisme.

Selvfolgelig var SF en positiv fornyelse, og mange så det. Allerede ved det første valg, hvor de stillede op – 15. nov. 1960 – fik de godt 6 % af stemmerne, hvor DKP blot opnåede 3 % i 1957. Og ved valget i slutningen af 1966 fik SF næsten 11 %.

Det blev til 20 mandater, det højeste antal mandater til venstre for SD nogensinde. Men det mest exceptionelle ved 1966 valget var, at selv om SD gik 7 mandater tilbage, så havde SD og SF flertal – det første arbejderflertal i Folketinget nogensinde.

SF gik ind på en aftale med den socialdemokratiske regering, som indebar, at det skulle være et økonomisk ansvarligt parti – dvs. at være ansvarlig for den kapitalistiske økonomi.

I foråret 1967 stemte SF for regeringens skattereform, selv om den indeholdt 10 % moms, som partiet var imod. Senere stemte SF for finanslovens militærbevillinger på trods af partiets anti-militarisme.

Arbejderflertallet holdt til december samme år. SF's ledelse accepterede at støtte regeringen i at indefryse en lønstigning. Men her sluttede festen – SF's venstrefløj havde fået nok, og 6 folketingsmedlemmer nægtede at stemme for indgrebet. Resultatet var dels, at regeringen gik af, og dels at SF brækkede over, og Venstresocialisterne blev dannet.

Ved det efterfølgende valg blev både SD og SF straffet, og SF's tilslutning blev næsten halveret.

Nederlaget førte til en borgerlig regering, der hurtigt blev så upopulær, at SF og SD vandt 14 af de tabte mandater tilbage ved næste valg.

Men bortset fra dette valg, kæmpede SF hele vejen gennem 70'erne for at vinde det tabte tilbage. Først i 80'erne begyndte det at gå fremad, da arbejderklassens selvstændige kamp begyndte at tynde ud. Det er symptomatisk, at i starten af 70'ernes krise, hvor arbejderne kæmpede mange modstandskampe, smittede det ikke rigtig af på SF.

### Fredelig udvikling

Fra valget i 1981 og 80'erne igennem lå SF på over 20 mandater, og højdepunktet var 27 ved valget i 1987. Efter påskestrejkerne i 1985 mod den borgerlige regerings indgreb i overenskomsterne var der en udbredt opfattelse i arbejderklassen af, at nogen måtte gøre noget, og det førte til, at hver 7. vælger stemte på SF i 1987.

Håbet levede, men der var grænser for, hvor langt SF ville gå. Gert Petersen, SF's formand, kom med en sigende udtalelse, efter at arbejderne havde blokeret Christiansborg under strejkebølgen.

Han sagde: „Jeg så et referat i et dagblad, at jeg skulle have sagt, at jeg håbede at der kom så mange protester, at det rystede samfundet i dets grundvold. Og sådan noget vrøvl har jeg aldrig sagt. Det gør man ikke gennem protester... Jeg foretrækker en mere fredelig udvikling.“

Den mere fredelige udvikling førte ikke meget med sig, så det begyndte at gå baglæns for SF igen. Ved valget i 1990 var der tæret voldsomt på tilliden til SF. Mens SD gik 14 mandater frem, røg SF ned på 15.

Bedre blev det ikke i begyndelsen af 90'erne, hvor „Holger og konen“ pludselig ikke var imod Unionen. Det var en linje, der havde været undervejs længe. I løbet af sidste halvdel af 80'erne havde kræfter i SF forsøgt at få løsnet partiets EU-modstand.

Med tilslutningen til ideer om den europæiske union blev cirklens nærmest sluttet. SF var brudt ud af DKP, ikke mindst i et opgør med bindingen til magthaverne i Sovjetunionen, og nu kastede man sig ind i et partnerskab med Europas herskerklasser og multinationale, som man begyndte at se som spydspidsen i konkurrencen med USA og Japan.

### Indrømmelser

Hvis vi så vender os til dagens 50-årige, hvad ser vi så, ud over et parti der tilsyneladende



Aksel Larsen, SF's stifter og første formand

har enorm succes og stormer frem i meningsmålingerne?

Op til formandsvalget i 2005 skrev vi: „SF står over for en mere grundlæggende udfordring end at få valgt Villy Søvndal som formand. Spørgsmålet er snarere, om de mener at forandringer kommer fra oven eller gennem social kamp fra neden.“

Spørgsmålet må nok siges at være besvaret siden. Når SF op til valget i 2007 meldte ud, at det eneste ultimative krav var at få væltet Fogh-regeringen, så signalerede partiet, at ændringer er noget, parlamentet forholder sig til, mens arbejderklassens eneste rolle er at stemme rigtigt.

Bedre er det ikke blevet siden, hvor SF har indgået en samarbejdsaftale med SD. Atter skal SF vise sig „økonomisk ansvarlig“, og generelt indebærer det mindre opposition og mere opportunisme fra SF's side.

Problemet med politiske indrømmelser er, at de er med til at svække det eneste redskab til at SF kan få virkelig indflydelse – den faglige og den udenomsparlamentariske kamp. Det er dilemmaet for SF's reformistiske strategi.

Når en fremtidig SD-SF regering, eller en

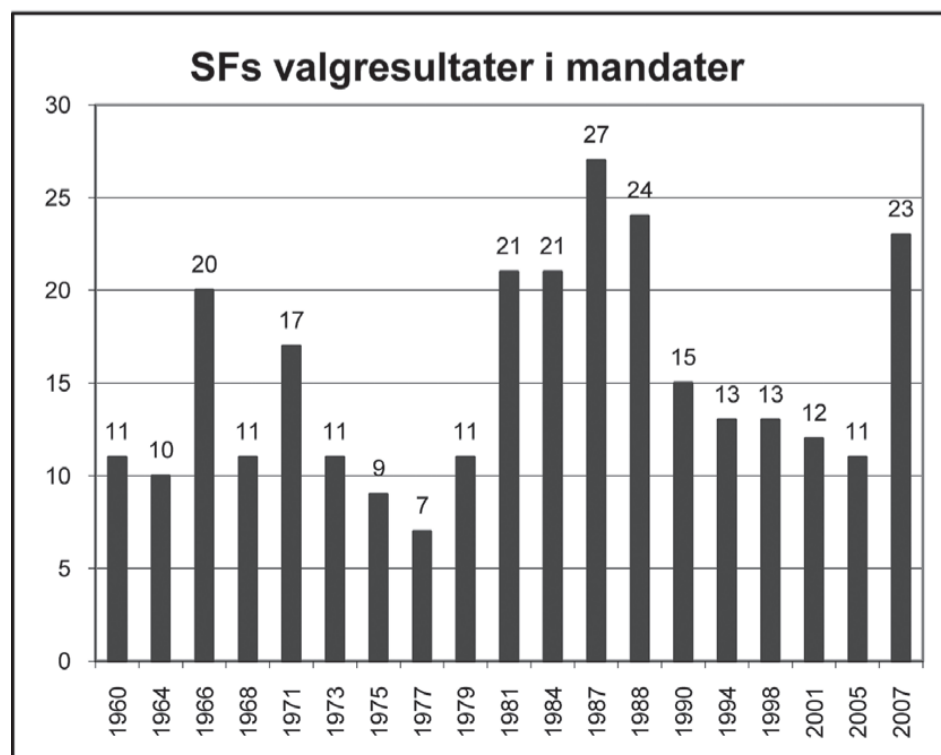
SD regering støttet af SF, svigter – og svigte vil den, ikke mindst med alle de indrømmelser der er gjort allerede, mens den bare er tankespind – så bliver SF den store taber.

Og det er der intet mærkeligt i. For selv om SD vil være hovedskurken, vil SF blive klandret for svigtet. Og det bliver de, fordi den store vælgeropbakning er udtryk for tusindvis af menneskers håb om en bedre fremtid sammen med manglende tillid til Socialdemokratiet. SF ses således som garant for fremtiden.

Problemet rækker desværre langt videre end nye dårlige meningsmålinger for SF. Risikoen er dels, at desillusionerede arbejdere går til højre, og dels at de mange entusiastiske aktivister, der er kommet til især SFU, bliver passive.

SF's fremgang er et positivt tegn, men desværre ikke i sig selv nok til at vinde kampen for, at arbejderklassen ikke skal betale omkostningerne ved kapitalismens krise.

FREDDIE NIELSEN





2. oktober 2006 arrangerede fagbevægelsen massive velfærdsprotester med op mod 100.000 deltagere på landsplan. Forhåbenlig bliver 15. maj en gentagelse. (FOTO: Svend Espensen)



## Udtalelse fra Fagligt Ansvar: Nu skal det være!

Fagligt Ansvars koordinationsudvalg opfordrer til at fagbevægelsen og oppositionen i Folketinget samles om en fælles aktionsdag for beskæftigelse, velfærd og klima d. 15. maj 2009

Fagligt Ansvar udtaler fra sit møde i Odense d. 25. februar 2009:

Statsminister Anders Fogh Rasmussen og hans støtteparti Dansk Folkeparti udviser en utrolig arrogance over for almindelige menneskers vilkår.

Der er ingen problemer når der skal sikres kapital til bankerne. Men når det drejer sig om at sætte gang i beskæftigelsen, så afviser regeringen de mange gode forslag fra fagbevægelsen og oppositionen i Folketinget.

For at føje spot til skade har Anders Fogh netop præsenteret en skatteform, der lægger op til den mest massive omfordeling fra fattig til rig i nyere tid. Det sker vel at mærke efter 7 års skattelettelse og skattestop, der i forvejen har øget uligheden og undergravet den fælles velfærd.

Det er helt grotesk, at skattereformen gennemføres med henvisning til behovet for arbejdskraft. I den virkelige verden fortsætter arbejdsløsheden sin stejle kurve opad - med 1000 nye ledige hver uge!

Der kan kun være én forklaring på

regeringens holdning: At den er enig med en række borgerlige økonomer om at arbejdsløsheden ikke er "stor nok" - at krisens omkostninger skal væltes over på lønmodtagerne i form af lønnedgang, arbejdsløshed og mindre velfærd.

Det er på høje tid at en samlet fagbevægelse og oppositionen i Folketinget i fællesskab sætter regeringen stolen for døren og mobiliserer for en alternativ politik der skaber beskæftigelse. Fagforbund og arbejderpartierne i Folketinget har allerede præsenteret en række krav, der kan danne udgangspunkt for dette.

Men vi må også gøre alternativet synligt for befolkningen. Det skal bringes ud på gaden, ud på arbejdspladserne og uddannelsesstederne. Arbejderne i Holstebro har vist vejen med deres demonstration for nylig.

Fagligt Ansvar opfordrer til, at vi alle følger deres eksempel og gør fredag d. 15. maj til en landsdækkende aktionsdag for beskæftigelse, velfærd, uddannelse, klima og faglige rettigheder.

Fagligt Ansvar vil umiddelbart gå i gang med at undersøge mulighederne for at få en sådan aktivitet op at stå i et bredt samarbejde mellem faglige organisationer, arbejderpartier og ungdomsorganisationer.

### DEBAT

## Bløder Danmark?

Kære dansker er vi færdige med at støtte de svage i vores samfund, eller har vi bare glemt hvor stolte vi er over at vi altid har stået nr. 1 på alle undersøgelser når det gælder beskyttelse af de svage i vores samfund.

Jeg troede, at vi skulle ændre verden sammen. Det var ikke gået op for mig, at det var Danmark der skulle ændres.

Alle synes at det er helt vildt det der foregår i USA, når det gælder social- og sundheds spørgsmål.

Men sandheden er en anden: Vi ligner mere og mere USA. Vi er blevet narret til at tro på møntens magt, se bare på den nye skatteplan. Igen er det et spørgsmål om penge til de rige. Vi må virkelig være bange for, at de rige er trætte af hjælpe de svage her i vores dejlige land, siden de skal forgyldes.

Er det sådan det hænger sammen? Vil de rige ikke hjælpe de svage mere eller er de osse bare blevet snydt lige som os andre. Vi er blevet et grådigt samfund, hvor det gælder om skrabe så meget sammen som muligt.

Er jeg naiv når jeg tror på, at vi skal hjælpe hinanden så meget som vi har råd til. Det er

klart, at der altid vil være forskel på dem, der tjener meget og dem der næsten ingen ting får. Det er OK. Men at en bankdirektør tjener 56 gange så meget om måneden som en på kontanthjælp - er det rimeligt? Jeg kan ikke forstå, at det ikke vækker afsky.

Vi er Danmark alle sammen! Dem der kan arbejde/slide fortjener klart mere, end dem der ikke kan, men vi skal da alle overleve. Alle vores børn skal da have nyt tøj og mad og et trygt hjem, med ens muligheder. Vores svage danskere skal vel ikke kæmpe hver måned for at få pengene til strække, resten af deres liv.

Vi er blevet narret i den forkerte retning af folk, som hellere vil tænke amerikansk end dansk.

Det var os der var havde det GODE samfund, hvor ingen var for svag eller lille til at leve. Ikke bare overleve, men leve.

Jeg elsker Danmark. Men Danmark Bløder.

KÆRLIG HILSEN  
OLE H MIKKELSEN. (SVAG MAND),  
AALBORG.



# Bliv medlem af Nej til krig

Nej til krig startede som et åbent samarbejde mellem organisationer og aktivister – som en paraply, der først og fremmest skulle arrangere demonstrationer for de mange forskellige folk, der ville protestere mod krig og besættelse.

På Nej til krigs landskonference i maj 2006 besluttede vi, at det nu også skulle være muligt at blive individuelt medlem. Formålet er at involvere flere i at støtte Nej til krig – aktivt eller blot økonomisk – uanset

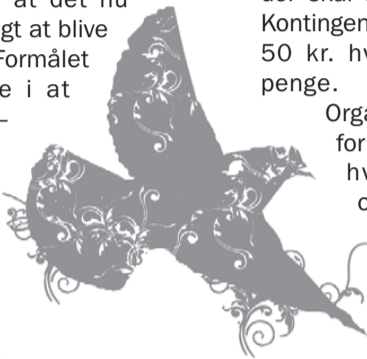
om man er medlem af organisationer eller ej.

Nej til krig har lokalgrupper over det meste af landet. De er fortsat selvstændige og beslutter selv deres grundlag og aktiviteter. Nogle har eget kontingent, men de fleste steder er det blot de fremmødte, der beslutter, hvad der skal ske.

Kontingentet er 100 kr. om året – eller 50 kr. hvis man ikke har så mange penge.

Organisationer kan blive medlem for 500 kr. om året – eller 250 kr. hvis man er en mindre organisation.

Man bestemmer selv om man er rig eller fattig, og om man er en mindre eller en større organisation.



## Debatmøder

### Dansk forsvarspolitik:

Oplæg v.

Jens Lund, Socialdemokraterne.

Tom Påmand, Aldrig mere Krig

Christian Juhl, 3F Silkeborg.

**Mandag den 23. marts kl. 19 i Århus Salen, Skt. Knuds Torv 3**

Arr. Århus mod Krig og Terror og LO-Århus.

### Nej Til Krig København

Aktivismøde 24. marts kl. 19.00

Støberiet, Blågårds Plads, Nørrebro.

Mere info kontakt Anne: 50739534



www.Nejtilkrig.dk

# Giv FREDEN en chance

## Kalender – Møder – Debat

### ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår hver anden torsdag kl. 19.00, i Støberiet, Blågårds Plads 3, Nørrebro  
Kontakt ISU-kontoret på 35357603 for info om mødetitler.

**26. marts: Offentligt møde – Hvad er der galt med USA og er Obama den frelsende engel?**

**2. april: Kvinder og kapitalisme**

**9. april: mødefri**

**16. april: Karakterer i skolen – hvorfor er vi imod**

**23. april: Oplæg om DKPs historie**

**30. april: Mødeemne ikke fastlagt endnu**

**7. maj: Privatisering af sygehuse**

Email: [isu@socialister.dk](mailto:isu@socialister.dk)

### ISU- ÅRHUS

Tid: tirsdage i lige uger kl. 19.30 - sted:

Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3-5

**31.3: Er menneskets natur en hindring for socialisme?**

**14.4: Kapitalismens krise – hvad er alternativet?**

**28.4: Kan politi og straf forhindre kriminalitet?**

Kontakt Mikkel på telefon 40465752 for info vedr. sted.

### ISU-ODENSE

ISU møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense  
De finder sted tirsdage kl. 19-21.30 i lige uger. Hvis du kommer i god tid, kan du spise aftensmad i Caféen

**1.4: Økonomisk krise – hvorfor?**

**15.4 Hvad gør vi med klimaet?**  
Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.

### ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon 20686026

### ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

### ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus  
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Modstand.org

Bøger til antikapitalister & socialister



Her står  
ISU



Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

### FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

### FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKElse

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

### FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

### FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på [www.socialister.dk](http://www.socialister.dk)

## Meld dig ind i ISU

Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03





# Socialistisk Arbejderavis



Billedet er fra Afghanistan, men kunne sagtens have været fra Gaza

Afghanistan

## INTET NYT UNDER SOLEN

Hvis man troede, at den nye amerikanske regering under Barack Obama ville betyde et brud med Bush's hårde udenrigspolitik, så bliver man skuffet, når man ser på de hidtidige udmeldinger omkring Afghanistan.

Obama og hans vicepræsident, Joe Biden, har ellers antydnet en ny udenrigspolitik linje, der bygger mere på dialog og forhandling. Der er dog ikke meget dialog i Obamas første skridt: At sende yderligere 17.000 soldater til Afghanistan.

Det nye er, at USA og dets allierede i Nato nu vil forsøge at overtale dele af modstandsbevægelsen, som nu betegnes som „moderate“, til at udgøre „stammemilitser“, der samarbejder med besættelsestropperne. „Vi bør undersøge, om vi ved hjælp af lokale kræfter i Afghanistan kan skabe en struktur, som vi kan leve med,“ har Brent Scowcroft, tidl. Bush-rådgiver, forklaret.

Disse „lokale kræfter“ er de samme mennesker, som vi tidligere har fået beskrevet som „ekstremister“, som skulle bekæmpes militært for at forsvare den vestlige civilisation.

Dette antyder, at den amerikanske regering har erkendt, at den er under pres. USA har ifølge Kongressen indtil nu brugt op mod 1.000 milliarder kr. på krigen i Afghanistan. Den økonomiske krise gør det svært for Obama i længden at forsvare disse udgifter.

Derfor lagde Joe Biden pres på de øvrige Nato-lande for at tage en større del af byrden, da Nato afholdt sikkerhedskonference i München tidligere på året. Men problemet er, at bl.a. Tyskland ikke vil sende flere tropper til Afghanistan. Derfor risikerer USA at svække Nato, hvis de presser yderligere på.

Det placerer USA i en katepine. Forsyningslinjerne til Afghanistan går enten gennem Pakistan, der bliver mere og mere ustabil, og hvor Taliban styrker sin indflydelse. Eller også gennem Centralasien, hvor Rusland efterhånden har fuld kontrol.

Her ligger den egentlige udfordring for Obama: Hvad skal USA stille op i en situation, hvor landet er hårdt presset af økonomisk krise, og hvor Rusland forsøger at kæmpe sig tilbage på scenen som stormagt? Den nye amerikanske regering taler meget om „en ny start“, men det kan vise sig at blive starten på fornyet rivalisering mellem stormagterne.

## EFTER GAZA-KRIGEN

I januar trak Israel sig efter tre ugers terror ud af Gaza og erklærede sig selv for sejrherre over Hamas og andre palæstinensiske modstandsgrupper.

De israelske ledere håbede, at man ved at sønderbombe palæstinensiske regeringsbygninger, skoler, kontorer og almindelige huse kunne knække modstanden. De satte det ene angreb ind efter det andet og dræbte over 1.300 palæstinensere.

Nu kan vi se, at Israel ikke fik opfyldt sit mål. Hamas overlevede og er om muligt stærkere end før invasionen. Et andet mål var at få sat en stopper for de raketter, som Hamas sender ind over Israel – men der meldes stadig om raketangreb.

På overfladen er alt som før: Israel har den altdominerende militære overmagt, men er ikke i stand til at knuse palæstinensernes modstand. Hamas i Gaza og Hizbollah i Libanon er fortsat de bevægelser, der står i spidsen for de arabiske massers modstand.

### Under overfladen

Under overfladen har mange ting ændret sig.

Hardlinerne i Israel brugte Gaza-kampagnen til at sikre højrefløjen en sejr ved valget i februar. Men internationalt har de sat store

dele af Israels omdømme over styr.

Krigen i Gaza udløste en eksplosion af vrede mod Israel og støtte til palæstinenserne. Der er ved at udvikle sig en international solidaritetsbevægelse, som bedst kan sammenlignes med den bevægelse, der kæmpede mod apartheid i Sydafrika.

Den amerikanske systemkritiker Noam Chomsky skriver: „Israel har bevidst gjort sig til et af de mest forhadte lande i verden og er ved at miste befolkningens loyalitet i Vesten. Det gælder også unge amerikanske jøder, som ikke i længden kan tolerere Israels fortsatte, chokerende kriminelle handlinger.“

På det magtpolitiske plan har Israels krig i Gaza lagt yderligere pres på magthaverne i Ægypten og Saudi Arabien – USA's to vigtigste allierede i den arabiske verden. Den tidligere chef for Saudi Arabiens efterretningsvæsen, prins Turki al-Faisal, advarede i februar til en engelsk avis: „I sidste ende vil Saudi Arabien ikke kunne forhindre sine borgere i at tage del i den verdensomspændende opstand mod Israel.“

### Universitetsbesættelser

I Storbritannien udløste Gaza-krigen en bølge af universitetsbesættelser. Mere end 30 af disse besættelser fortsatte, længe efter at Israel havde erklæret sin „sejr“. Besættelserne er bemærkelsesværdige af flere

grunde.

For det første er der tale om de mest omfattende protester blandt studerende i årevis. For det andet viser de en meget høj grad af international solidaritet. For det tredje vandt de studerende flere steder nogle vigtige, om end små sejre, fx at universiteter skulle trække investeringer i Israel tilbage, gratis studieophold til studerende fra Palæstina samt at universitetsledelsen udtalte sin offentlige fordømmelse af Israels angreb.

Den etablerede studenterorganisation, National Union of Students, tog afstand fra besættelserne, bl.a. af frygt for øget anti-semitisme.

Men det var en helt unødvendig frygt. På mange studentermøder blev spørgsmålet om Israel, anti-semitisme og zionisme taget op, og det blev gjort klart, at det handlede om at tage afstand fra den israelske stats handlinger, ikke om at lægge jøder for had. Det bekræftes af, at også mange jødiske studerende var en aktiv del af kampen.

Samtidig har solidaritetskampagnen givet nyt liv til antikrigs-bevægelsen. Der er dannet nye grupper, de gamle har fået nyt liv, og en ny generation aktivister er dukket op. Det er opmuntrende, for intet tyder på, at situationen i Mellemøsten er blevet bedre eller mere fredelig.

MARTN JOHANSEN